

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

Asociația Centrală
Regională a
Hunedoara-Deva.

Nr. 17 (257)
Anul IX
30 aprilie 1960

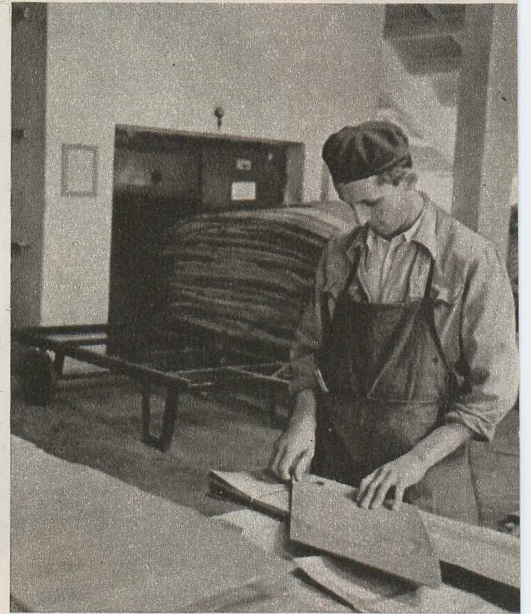
ZI DE 1 MAI
Fotografie de
A. MIHAILOPOL

ÎN PLINĂ ÎNTRECERE SOCIALISTĂ

În întreaga țară se desfășoară întrecerea socialistă a oamenilor muncii din întreprinderile industriale în cinstea celui de-al treilea Congres al P.M.R. Zeci și zeci de mii de muncitori, tehnicieni, ingineri s-au avântat în lupta pentru traducerea în viață a angajamentelor luate în cinstea marelui eveniment.

Fabrica de mobile „23 AUGUST” din Tg. Mureș. Printre cei antrenați în întrecere se află și muncitorul Novak Dominic, care aplică la croirea furniturii metoda lui Nicolae Militaru, realizând importante economii de material folosit apoi la furnizarea unor mobile de dimensiuni mai mici (noptiere, cutii de radio etc.) →

La fabrica de încălțăminte „FLACĂRA ROȘIE” din București lupta pentru economii cât mai multe este stimulată și de întrecerea pentru cizăritura titlului de cea mai bună brigadă de croitori în piele. În fotografie: trei dintre membrii brigăzii conduse de Petre Ursache, care pînă la 15 aprilie a economisit 27.000 dm p de piele pentru fețe. ↓

La fabrica „ION FOCNAGHI” din Timișoara. O importantă inovație, constând din modificarea mașinii circulare de tricotate, aduce o sporire de peste 80 la sută a productivității muncii la această mașină. Bazându-se, printre altele, și pe această inovație, colectivul fabricii s-a angajat să dea peste plan un număr de 204.000 bucati tricotate și să realizeze economii în valoare de 800.000 lei. În fotografia de sus: mașina de tricotate la care s-a aplicat inovația. În stînga: directorul fabricii, ing. Iulia Pașca, și secretarul organizației de bază P.M.R., tov. Marin Stănci.

FILMELE SĂPTĂMÎNII

FILMELE SĂPTĂMÎNII

„VASILI SURIKOV” — film sovietic realizat de Studioul „Mosfilm” — revine pentru generația noastră personalitatea unui mare artist rus — pictorul Vasili Surikov.

De origine modestă, provenind din orașul Krasnoarsk, acest siberian talentat și dîrz s-a împotrivit canoanelor Academiei de artă țariste, ca și superficialității saloanelor oficiale, pictînd cu consecvență tablouri realiste, inspirate din trecutul de suferință și luptă al poporului rus. Tablourile dramatice ca „Dîmineața execuției strelților” sau, dimpotrivă, exuberanțul, optimistul „Asalt al cetății de zăpadă” l-au așezat pe Surikov alături de Ilya Repin. Un film făcut cu măiestrie, instructiv: „Vasili Surikov” (foto 1).

„PRIMA ZI DE PACE” — o nouă producție a Studioului „Maxim Gorki” din Moscova — ne aduce surpriza unei revederii plăcute: filmul este realizat după scenariul lui I. Olșanski și în regia lui Iakov Seghel, același care ne-au dat neuitatul film „Casa părintească”. „Prima zi de pace” confirmă din nou valoarea cuplului de creatori. Acțiunea se petrece în Germania, la 9 Mai 1945, Ziua Victoriei împotriva fascismului. Ne sînt înfățișate chipurile oamenilor sovietici, visurile lor de viitor, arzătoarea lor dragoste de pace. Întreg filmul este un apel vibrant pentru viață, pentru progres și cultură. Doi interpreți de o convingătoare sensi-

bilitate, în rolurile principale: L. Butenina și V. Vinogradov (foto 2).

„PENTRU VIAȚA LUI KASPAR” — o producție a studiourilor cehoslovace — istorisește cu o precizie aproape documentară o întâmplare reală, petrecută la Ostrava (oraș industrial din republica prietenă). Un muncitor prezintă simptomele unei grave intoxicații: un grup de oameni dezinteresați și inimoși — medici, aviatori, telefoniste, șoferi, personal sanitar — face toate eforturile pentru a salva viața acestui om, în fond necunoscut lor: Kaspar. Și îl salvează, adevărînd încă o dată că în orînduirea socialistă omul este într-adevăr cel mai scump bun (foto 3).

Mihu DRAGOMIR

CÎNTEC DE MAI

*Eu sînt mereu același tînr mai,
cu ploa de primăvară însorite,
cu terburi și cu tunete-n alai,
gonînd pe drumuri nebătătorite.*

*Crescînd din seva fiecărei luni
eu izbucnesc mai proaspăt totdeauna,
și cînt pe harfa crîngului de-aluni,
întinerînd și soarele, și luna.*

*Ferestrele-oblonite le deschid
să intre teii-n casă și s-o-nole,
în iederi moi mă-nalț pe vechiul zid
să văd cum joacă sputnicu-n tîrie.*

*Eu sînt același mai muncitoresc,
biruitor ca legea dreaptă-a firii,
un cîntec roșu-n lume despletesc
și vreau să-mi cresc și-n cosmos trandafirii.*

*Eu sînt același mai cutezător
turnînd în azi cadența viitoare,
și globul, ca un pumn de muncitor,
îl strîng și îl ridic spre zări cu-o floare.*

1 MAI ÎN ALBUMUL UZINEI

In amintire, primăvara lui '45 ne-a rămas ca prim document de ieșire în lumină, în condițiile unei libertăți pe care poporul nostru a visat-o veacuri de-a rândul. Cîntecele acelei primăveri au străbătut țara, pentru prima oară fără opreliști jandarmerești, chiar dacă unii încă mai încercau să întîrzie sosirea primăverii pe aceste meleaguri.

Pe atunci eram săraci și secătuiți. Pe atunci forțele întunecate ale reacțiunii acționau încă puternic, încercînd să întoarcă istoria înapoi. Pe atunci chipul muncitorului era sleit de putere, iar obrazul țaranului purta semnele subnutriției și ale pelagrei.

Și, totuși, în acea primăvară, în acel 1 Mai 1945, țara a ieșit pe bulevarde, pe străzi, pe stadioane, ca un singur om, într-un torent exuberant, ordonat de istorie și de viață.

★

Să facem un popas, cititorule, în mijlocul patriei — în Orașul Stalin — și să răsfoim împreună o carte la care muncitorii de la uzinele „Ernst Thälmann” țin foarte mult. În cartea aceasta — albumul uzinei — fotografi anoniimi au prins pe peliculă simplu, fără artificii, momente care aveau să contribuie din plin la schimbarea destinului țării. Unele din aceste momente au fost fotografiate în ajunul sau chiar la praznicul marelui Arminden.

1 Mai 1945. Războiul lăsase aici munți de moloz. 1 Mai i-a găsit pe muncitori într-o fierbinte muncă de refacere a uzinei, care în planurile partidului era de pe atunci destinată să slujească anilor de pace ce urmau, ani care aveau să înlocuiască plugul de lemn cu năzdrăvanul de oțel, tractorul.

Trece un an și primăvara următoare găsește uzina refăcută; fapt

pentru care la 1 Mai '46 muncitorii defilează cu sentimentul de mîndrie al constructorilor.

În foarte scurtă vreme hărnicia și elanul muncitorilor spulberă definitiv toate profețiile mincinoase. La 1 Mai 1947, spre mîndria patriei, defilează primele tractoare romînești. Albumul uzinei păstrează acest document ca pe un măreț act de naștere, menit să ajute procesul de modernizare a satului.

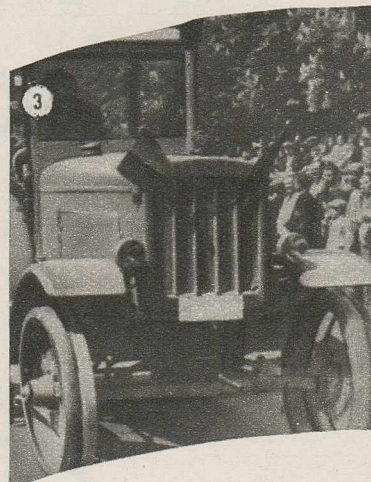
...Răsfoim mai departe albumul. Fotografii, fotografii, fotografii... Ajutorul frătesc al Uniunii Sovietice s-a simțit și aici din plin. Se trece la construcția unui tractor modern, K.D.-35. Producția crește vertiginos. Citim în albumul uzinei: „Pînă la sfîrșitul anului 1950, uzina noastră a produs mai multe tractoare decît a adus burghazia în decurs de 20 de ani”. Era acum creată baza materială pentru socializarea agriculturii potrivit sarcinilor trasate de plenara din 3-5 martie 1949 a C.C. al P.M.R.

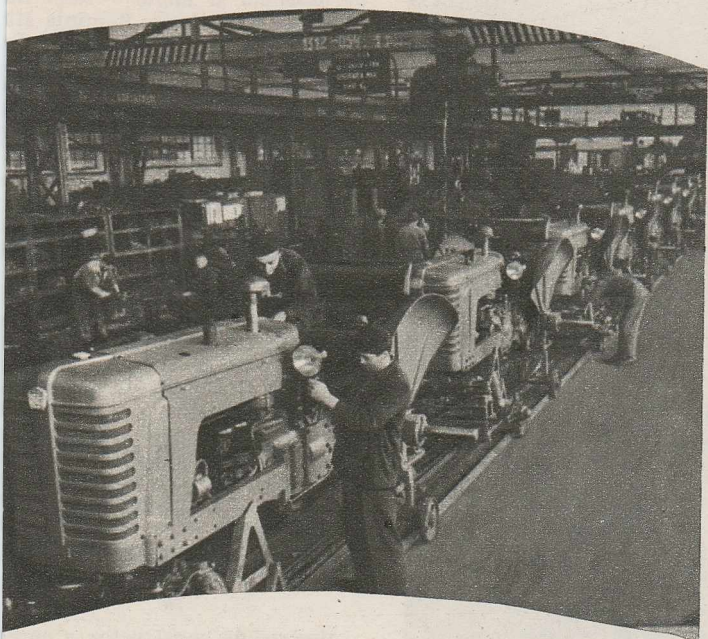
Trec anii. Colectivul și-a făcut un titlu de cinste din perfecționarea continuă a produselor uzinei. În ajunul lui 1 Mai 1957, muncitorii de la uzinele „Ernst Thälmann” realizează tractorul universal U.T.O.S.-26, care ne-a dus faima departe peste hotarele patriei.

Fotografia lui U.T.O.S.-26, precum și fotografiile unor muncitori vestiți au fost trecute în album în preajma zilei de 1 Mai 1957.

Răsfoim în continuare albumul. În ultimii ani, în fiecare primăvară în ajunul lui 1 Mai, mereu alți și alți muncitori și-au părăsit vechile locuințe și s-au mutat în apartamente noi.

Recent am poposit în Orașul Stalin. În fața uzinei, muncitorii au amenajat un parc uriaș, de toată frumusețea. Parcul acesta a fost făcut tot într-o primăvară.

tot în cinstea lui 1 Mai. I-am văzut acum pe oameni muncind de zor la sporirea frumuseții lui. Pentru că oamenii vor cât mai multe tractoare, cât mai multe flori.

Am fost informat că albumul uzinei va înscris în paginile sale, în cinstea lui 1 Mai și a celui de-al III-lea Congres al P.M.R., noi biruințe ale făuritorilor de tractoare. În chemarea la întrecere socialistă muncitorii uzinei s-au angajat să realizeze 7.000.000 lei economii la prețul de cost prin: reducerea consumului de metal (3.000 tone), a procentului de rebuturi și îmbunătățirea calității produselor — precum și 3.500.000 lei beneficii.

După cum vedeți, cu fiecare 1 Mai albumul uzinei devine tot mai bogat. Lucrul acesta e firesc. Muncitorii fac tot ce le stă în puteri pentru ca 1 Mai, sărbătoarea lor cea mai scumpă, să-i găsească pe noi și mărețe schele ale construcției socialiste.

Trăian PROSAN

① O imagine sumbră. Așa arăta în primăvara lui 1945 fosta uzină de avioane „I.A.R.”.

② 1 Mai 1945. Muncitorii uzinei dispersate la Cimpulung-Muscel au ieșit pe străzi la primul 1 Mai liber.

③ Fotografia aceasta ar trebui păstrată în ramă de aur. E 1 Mai 1947 și în entuziasmul mulțimii defilează primele tractoare românești. A fost înfrîntă rezistența reacțiunii interne și propaganda imperialiștilor de peste hotare. Tractorul românesc este o realitate!

④ Pentru succesele obținute în 1958, tovarășul Alexandru Moghioros, vice-președinte al Consiliului de Miniștri, înmânează reprezentanților uzinei drapelul de producție al Consiliului de Miniștri.

⑤ Generațiile mai vechi, într-un muzeu ad-hoc al uzinei: I.A.R.-22, I.A.R.-23, S.R.T.-1, K.D.-35, K.D.P.-35 și U.T.O.S.-2.

⑥ U.T.O.S.-uri pe bandă în hala montajului general. La 1 Mai 1957 au defilat în fruntea coloanei de la Ernst Thälmann primele exemplare din seria U.T.O.S.-26, care au sporit renumele uzinei.

⑦ Uzină sau parc? E greu să recunoști în această imagine fosta uzină I.A.R., aflată la sfârșitul războiului în ruine.

⑧ Iată și o fotografie care n-a apucat încă să intre în album. În preajma lui 1 Mai 1960 sînt gata de plecare alte sute de tractoare românești; pentru ogoarele patriei noastre și pentru ogoarele altor țări de pe glob.

DRUM DESCHIS...

de Sanda FAUR-DIMA

Fotografii de Eugen IAROVICI

Se spune că la 18 ani răstorni și munții. Firește, expresia e metaforică și n-are pretenția de a fi luată întocmai. Dar eroii reportajului nostru au cutezat — cînd au avut 18 sau 16 sau 20 de ani — să se la la trîntă cu masivii de granit la modul cel mai propriu cu putință. Bătrînul Parîng a fost atunci sfîrtecat, sfredelit, fărîmițat, aruncat în aer. Prin inima lui de piatră, peste prăpăstiile sale amenințătoare, oamenii aceștia tineri au săpat tunele și au aruncat viaducte, făcînd loc drumului de fier să lege Bumbăștii de Livezeni.

Sînt 12 ani de atunci. Pe șantierul național de pe Valea Jiului, entuziasmul tineresc al brigadierilor mobilizați de partid și de U.T.M. a reușit să realizeze în șapte luni ceea ce nu izbutiseră trecutele regimuri în douăzeci și ceva de ani. A fost frînt și supus omului semețul masiv de granit, dar s-au format atunci oameni de granit. Pe unde or fi astăzi tinerii acela? Au acum 30 sau 28 sau 33 de ani și au trăit cel mai complex și mai frămîntat deceniu de viață — acela în care și-au ales drumul, profesia și s-au format pentru ea. Au pășit atunci în viață, după ce-și căliseră caracterele la acea aspră școală a eroismului care a fost șantierul. O fotografie în vîrstă de exact 12 ani (și care nu a consimțit să îngălbenească de bătrînețe, pentru că se consideră un document veșnic viu și tînăr) ni-i arată pe brigadierii sărbătorînd Întîilul Mai al lui 1948 pe șantierul Bumbăștii-Livezeni. Ce-or fi făcînd ei acum, în preajma Întîilului Mai al lui 1960? Am pornit pe urmele cîtorva dintre ei și am aflat cele ce vă vom povesti mai jos.

La 33 de ani Alexandru Boabă este directorul unei mari rafinării.

Căpitanul Virág Mihai se pregătește să urce în înalțuri.

Sosise la sectorul Lainici în prima zi a primei săptămâni de viață a șantierului. Înalt și voinic cât muntele, el se numea — hazliu paradox! —

Boabă, Alexandru Boabă. Era responsabilul sportiv al brigăzii și student în anul I la... filozofie. Cam atât puteai spune în urmă cu 12 ani despre el. Adăugați încă un amănunt pe această sumară fișă a unei vieți tinere: a stat pe șantier aproape cinci luni și a fost tot timpul (după ce a trecut cu bine prima cumplită febră musculară) brigadier fruntaș.

...Câți ani are astăzi Boabă Alexandru? Avea atunci 21, deci a împlinit acum 33. Notați și dv. ceea ce am notat în carnetul nostru de reporter după ce l-am găsit și am stat de vorbă cu el: la 33 de ani Boabă Alexandru este director general al celei mai mari rafinării din țară, Rafinăria nr. 3-Teleajen; deține această funcție de aproape cinci ani și este deputat în Marca Adunare Națională. Întreprinderea lui a căpătat recent steagul de fruntașă pe ramură de producție și a realizat în 1959 peste plan 10.300.000 lei economii la prețul de cost.

Iar succesele colectivului său i-au permis ca, în cadrul chemării la întrecere socialistă în cinstea celui de-al III-lea Congres al P.M.R., pe care Rafinăria nr. 3-Teleajen a lansat-o împreună cu alte întreprinderi din țară, să-și ia angajamentul de a realiza 8.600.000 lei economii la prețul de cost și 8.600.000 lei beneficii.

Ce s-a întâmplat cu Alexandru Boabă din 1948, când l-am cunoscut ca tânăr brigadier?

În aceeași toamnă, când s-a întors de pe șantier, a dat examen la Institutul de petrol și gaze,

apoi a fost trimis să studieze la Moscova. Așa că, în loc de filozof, Boabă a devenit inginer petrolist. Și, după cât se vede, nu și-a greșit vocația...

Tot drumul acesta Boabă l-a parcurs în 12 ani. Iar la capitolul realizărilor și bucuriilor sale el mai adaugă unul: feciorul său, Mircea, un voinic în vîrstă de 6 ani.

Cele povestite s-au întâmplat între 1948-1960, în România democratic-populară. „Amănuntele” acestea de timp și spațiu spun totul. Și încă un element care se cere subliniat: Alexandru Boabă este membru de partid.

★

Nu-l căutați pe Virág Mihai pe pămînt. Îl găsiți mult mai ușor dacă... urcați în văzduh, la 10.000 m înălțime. Acolo, pe avionul său cu reacție, căpitanul Virág se simte în elementul lui, luîndu-se la întrecere cu vîntul și cu sunetul, stînd de strajă cerului patriei.

...Avea 16 ani cînd a venit pe șantierul de la Bumbești-Livezeni, dar îi dădeai 14, atît de slăbuț și pirpiriu era. Și, totuși, adolescentul acesta firav căra cîte 50 kg în spinare, turna beton, încărea cu piatră vagonetii de-l ajungeau puțini din urmă. Sfredelea munții și privea cu jînd în sus, spre înălțimi: s-ar fi dorit acolo, deasupra norilor, zburînd asemeni păsărilor. Se părea însă că Virág Mihai va deveni textilst, conform tradiției familiale: și tatăl și mama sa erau vechi muncitori textiliști. Iar pînă la urmă a și devenit: a intrat țesător la „Industria textilă” din Lugoj. Meserie frumoasă, nimic de zis, dar există oare alta mai atrăgătoare decît cea de aviator?

Pasiunea e pasiune, ce să-i faci! Să ne oprim o clipă și să reflectăm: dacă Virág s-ar fi născut cu

20 de ani înainte — e clar — ar fi tinjit zadarnic o viață întreagă de dorul înălțimilor, căci ar fi putut oare fiul unor muncitori — pe deasupra și unghur — să-și împlinească visurile în România stăpînită de moșieri și burghezi? În trebarea nici nu se mai cuvîna să fie pusă. Dar ne aflăm în 1949 Virág Mihai făcea parte din organizația revoluționară a tineretului tovarășii săi i-au înțeles năzuințele și l-au ajutat: a fost scos din producție și trimis, pe rînd, la două școli de zbor — cu și fără motor. Apoi a urmat școala de ofițeri naționali de aviație.

...La 28 de ani, comunistul Virág Mihai e căpitan aviator, decora cu Ordinul „Steaua Republicii” clasa a V-a și Medalia „Meritu Militar”. E fruntaș în pregătire de luptă și politică, exemplu de disciplină și comportare, e printre cei mai destoinici piloți din unitate.

De atunci a trecut prin multe încercări, dar primele lecții de viteză nu le uită: le-a primit la școala curajului, pe șantierul Bumbești-Livezeni.

★

Meseria de constructor e curată boală, spun unii. Cine a văzut o dată cum din minile sale se înalță case sau fabrici, cum se arcuiesc poduri și șerpuiesc ne sfîrșite căi ferate, nu-și mai găsește liniștea: va colinda o viață întreagă șantierele și va gusta marea bucurie de a crea mereu ceva nou, de a lua mereu de la început o treabă nouă, într-un nou colț al țării.

Despre această pasiune totală și definitivă ne-a vorbit Toader Ionescu Grigore. Dar înainte de a auzi mărturisirea, am aflat din însăși biografia interlocutorului nostru. Cîte mari șantiere naționale au fost în ultimii zece

Toader Ionescu Grigore este un „veteran” al șantierelelor naționale.

loisprezece ani? Să încercăm să ne reamintim împreună câteva din ele. Deci: șantierul de la Bumbesti-Livezeni și cel de la Salvașeu, șantierul Agnita-Botorca și cel din Lunca Prutului, șantierul de la Văliug Reșița, șantierul uzinei tineretului „Ovidiu II”, cel de la Cerna-Jiu, cel de la Bicaz... Ei bine, activistul utemist Toader Ionescu Grigore a fost prezent cam pe toate aceste șantiere (și pe încă altele câteva), în asaltul avântat al construcțiilor socialismului.

Pasiunea de constructor a făcut din el un călător fără istov, pornit să ridice din pământ mereu noi și noi înfăptuiri. Și când te gîndești că meseria lui de bază era cea de tipograf-mașinist!

...L-am găsit pe Toader Ionescu Grigore, în aceste zile de primăvară ale lui 1960, pe șantierul de la Brazi. E maistrul de lot la căi ferate și drumuri. Lotul său e fruntaș și a căpătat titlul de onoare de „Lot al tineretului”.

Nu-i prea place lui Toader să se laude, dar tot am izbutit să aflăm pînă la urmă că e de două ori decorat cu „Ordinul Muncii” clasa a III-a, cu „Medalia Muncii” și că a primit de două ori „Diploma de onoare” a C.C. al U.T.M.

★

„Ce făceam pe șantier? — ne repetă întrebarea Corneliu Rarinca. Luam muntele în brațe, îl fărîmam și-l aruncam în Jiu. Cam asta era totul...”

Replica aceasta, ce-ți sugera forța unui Hercule, interlocutorul nostru o rostise mîngîind duios un miel de caracul negru ca tăciunele. Figura subțire și prelungă de intelectual, cu ochelari ascunzîndu-i ochii oboșiți de studiu,

gestul gingaș cu care mîngîia miezul, toate acestea nu te ajutau de loc să-ți imaginezi dărîmînd munții. Și totuși Corneliu Rarinca a fost, cu 12 ani în urmă, printre brigadierii care au înfrînt semeția milenară a uriașilor de granit dintre Bumbesti și Livezeni.

...Undeva, în marginea de nord a Bărăganului, nu departe de Mizil, există o stațiune zootehnică experimentală, „Dulbanu” îi zice. A fost creată aici una din cele mai mari și mai frumoase turme de oi caracul din țară; tot aici sînt crescuți reproducători de mare valoare și sînt perfecționate rasa de vaci Șviț și cea a porcului de soi românesc, bun producător de carne. Pe cercetătorii stațiunii îi cunosc, cale de multe poște în jur, toți colectivității: în fiecare din gospodăriile colective vecine ei au format puncte de sprijin și de îndrumare zootehnică, ținînd cu îngrijitorii de animale adevărate cursuri științifice.

...Director al acestei valoroase stațiuni experimentale e un tînăr inginer zootehnist de vreo treizeci de ani, cu ochelari pe ochii oboșiți de studiu, cu gesturi ce capătă o undă de tandrețe cînd se apropie de animale. Cîndva a sfredelit munții, astăzi muncește pentru a da țării un șeptel puternic.

Da, ați ghicit: e Corneliu Rarinca, comunistul Corneliu Rarinca.

★

V-am povestit cele ce-am aflat despre patru dintre foștii brigadieri de la Bumbesti-Livezeni. Au fost însă acolo mii, zeci de mii. Pe toți i-a încălzit soarele generos al republicii noastre, luminîndu-le drumul către o maturitate demnă, către conștiința cetățenească și muncă rodnică.

Iată-l pe inginerul zootehnist Corneliu Rarinca examinînd un miel caracul în vîrstă de cîteva zile.

Cu 12 ani în urmă, pe șantierul Bumbesti - Livezeni.

BAROMETRU

O dată cu apariția primăverii, indicatoarele barometrelor s-au oprit la „timp frumos”. Vrînd parcă să nu strice armonia naturii și, mai ales, intenționînd să creeze impresia unei înduioșătoare armonii sociale, propaganda burgheză se căznește să indice și ea „timp senin”. Nu atît ca o aluzie discretă făcută șomerilor că pot înlocui ungherele întunecate ale stațiilor de metro—unde și-au înghebat „culcușul” pe timp de iarnă—cu băncile încălzite de soare din parcurile publice. Nu. „Timpul frumos” al propagandei burgheze vrea să sugereze lipsa oricăror neînțelegeri între exploatați și exploatați. Numai că aceștia din urmă sînt de altă părere. Și în loc să transforme primăvara într-un prilej de inofensive excursii la iarbă verde, organizează greve și puternice demonstrații de protest împotriva cruntei exploatare, împotriva scumpirii vieții și împotriva spec-

„REDUCERI SOCIALE ? NU ! REDUCERI MILITARE ? DA !” — au cerut cei 70.000 de demonstranți vest-germani din Stuttgart, care și-au manifestat astfel protestul împotriva noii legi reacționare a „asigurărilor sociale” din Germania occidentală. →

Iată cum își odhnesc trupurile vlăgulte, după o zi de muncă într-un ritm infernal sau după o zi de alergătură zadarnică în căutarea unei slujbe, oameni ai muncii din cea mai bogată țară capitalistă: S.U.A.! Fotografia înfățișează un colț al cartierului Skid Row din Chicago.

Mineri japonezi de la minele din Kiu-Siu, aparținând societății „Milke”, își exprimă hotărârea lor dîră de a lupta împotriva concedierilor în masă cu care-i amenință patronii.

trului șomajului de masă, pentru înfăptuirea dezarmării generale și totale, pentru ca destinderea să facă noi pași înainte, pentru zădărnicierea uneltirilor războinice ale celor ce se îndeletnicesc cu businessul atomic.

Fapte? Iată-le!

3.525 de greve au avut loc în numai zece luni în cea mai avansată țară capitalistă, S.U.A., iar în Italia într-un singur an au participat la greve 5 milioane de muncitori. De asemenea, recente demonstrații care au avut loc în Japonia împotriva politicii războinice și la care au participat peste 4 milioane de oameni ai muncii, ca și uriașele acțiuni desfășurate în numeroase țări în semn de protest împotriva experimentării armei atomice franceze în Sahara sînt deosebit de semnificative pentru starea de spirit a oamenilor muncii. Despre creșterea conștiinței

politice vorbește cît se poate de grăitor faptul că pînă și într-o țară ca Uniunea sud-africană, ținută de colonialiști și de aserviții lor într-o cruntă înapoiere, muncitorii s-au ridicat la luptă, în ciuda unei singeroase represiuni, declarînd grevă generală, drept protest împotriva politicii rasiste a autorităților.

Amplioarea acțiunilor desfășurate de clasa muncitoare din țările capitaliste spulberă gogorița așa-zisei „armonii” de clasă ce ar domni, chipurile, în aceste țări. Aceste acțiuni ilustrează fără putință de tăgadă forța pe care o reprezintă lupta oamenilor muncii din țările capitaliste pentru scuturarea jugului exploataării, pentru alungarea norilor războiului. O forță puternică pe care capitaliștii nu o mai pot nesocoti.

I. CIOARĂ

Pentru că oamenii muncii de culoare și-au cerut dreptul la o viață omenească, demnă, autoritățile rasiste din Uniunea sud-africană au recurs la singeroase represiuni.

UZINA NR.1 DIN MOSCOVA

E un lucru știut: ca să fie interesant, un reportaj trebuie să vorbească despre oameni. Dar ce te faci când ai de scris despre o uzină... fără oameni? Căci eroina reportajului nostru este de astă dată ceva cam în felul acesta: o secție de uzină în care nu lucrează nici un om. Puținii muncitori pe care îi poți întâlni aici sînt operatori de înaltă calificare, tehnicieni sau ingineri, care nu fac decît să supravegheze procesul de producție și să intervină la nevoie. Numai că mașinile-„minuni” care lucrează singure au fost făurite de mina omului: a omului sovietic.

... Pătrundem pe teritoriul imensei uzine. Aici creșterea producției s-a făcut exclusiv pe seama sporirii productivității muncii. Străbatem un coridor de peste o jumătate de kilometru, de unde se ramifică diferitele secții ale uzinei care produce 1.000 de sorturi de rulmenți — de la cei cu un diametru de 30 mm și pînă la rulmenți cu un diametru de 1.600 mm, de la o greutate de cîteva zeci de grame, pînă la una de 4 tone. Ne însoțește inginerul Boris Mihailovici Ghenis, șeful secției de documentare tehnică a uzinei.

Iată-ne în secția cu desăvîrșire automatizată, care a luat ființă din anul 1956. De altfel, această secție este obișnuită cu oaspeții străini. Aici au venit specialiști din toate țările lumii: americanii s-au entuziasmat, englezii au scris o lucrare specială consacrată automatizării.

Este demn de reținut că întregul proces de automatizare a fost pus la punct și perfecționat pînă în cele mai mici amănunte de muncitorii și inginerii uzinei, care au proiectat și construit ei înșiși liniile automate. Anatoli Aleksandrovici Gromov, la început strungar, apoi inginer și azi director general al uzinei, a fost distins pentru aceasta cu Premiul Lenin.

În secția automatizată, mașinile complicate care fabrică, sortează și verifică rulmenții sînt așezate pe patru rînduri. „Comandantul” secției se află în cabină. De aici, de la pupitrul de comandă, el supraveghează și conduce toate mașinile. Fiecare amănunt este perfect sincronizat. Piesele brute sosesc pe niște transportoare de la forjă și aprovizionează continuu mașinile. Strungurile automate își fac datoria sfredelind diametrul interior și exterior al inelului. După strunjire, piesele prelucrate intră pe o bandă rulantă și ajung la presă. Aici, printre alte operații, se imprimă marca fabricii, tipul rulmentului și data fabricării. Cu ajutorul unor instalații electronice, piesele sînt supuse apoi unei minuțioase verificări: cele care au cea mai infimă deficiență, deseori invizibilă, sînt înlăturate din ciclul de fabricație; cele perfecte trec la prelucrarea termică. La 830 de grade se produce călirea. Urmează un nou și ultim control; un automat verifică piesă

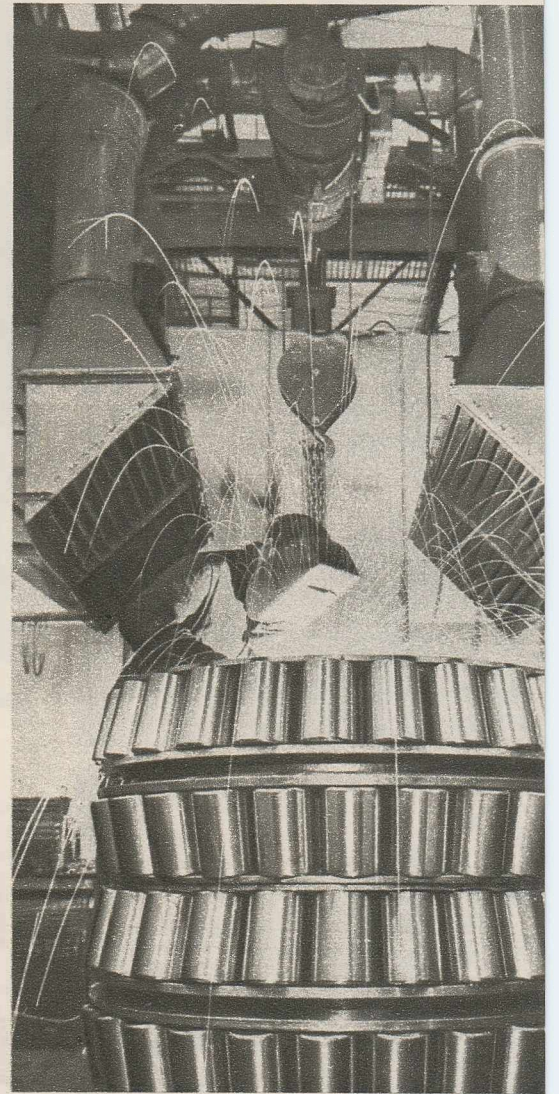
cu piesă din 30 de cote; de la alt automat vin inelele exterioare, iar de la un al treilea, cele interioare. Mina mecanică culege de pe o masă rotativă bilele de dimensiunea necesară pentru umplerea tuturor cuiburilor.

Procesul de producție continuă. Pînă și ambalarea se face automat. Am stat de vorbă cu operatorul de la grupul de mașini anticorrosive și de ambalare, Vladimir Gavricenko. El ne-a împărtășit „secretul” noii munci: munca este mai ușoară, mai liniștită, dar cere multe, foarte multe cunoștințe tehnice. Acum, deși muncește mai puțin, salariul i-a rămas același. Gavricenko, ca și mii de muncitori de la uzina de rulmenți din Moscova, ca și alte milioane de muncitori din U.R.S.S., lucrează 7 ore, iar sîmbăta și în zilele din ajunul sărbătorilor legale — 6 ore. „Transmit un salut din toată inima muncitorilor romîni” — spune Gavricenko. Și, cum mulți dintre specialiștii uzinei au contribuit la construirea și utilizarea Uzinei de rulmenți de la Bîrlad, Gavricenko adaugă: „Prietenilor din Bîrlad le urez să ne ajungă din punct de vedere tehnic. Vă rog să le comunicați că noi, cei de la uzina nr. 1 din Moscova, sîntem gata să le împărtășim mai departe experiența, să îi ajutăm în munca lor”.

Secția automatizată este astăzi mîndria uzinei de rulmenți din Moscova. Pînă în 1965, în cursul septenarului, 80 la sută din producția de rulmenți va fi automatizată. Numai secția de rulmenți cardanici, care va intra în funcțiune în 1961, va produce 30 de milioane de unități anual. „Cine va realiza toate acestea?” întrebăm noi. „Nu vor fi în nici un caz aduși specialiști din altă parte — răspunde, fără să-și poată ascunde mîndria, însoțitorul nostru, inginerul Ghenis. Este o tradiție a uzinei noastre ca toate cadrele — conducători, specialiști, ingineri, operatori, maiștri — să fie promovate din rîndul muncitorilor noștri”.

Z. FLOREA și I. MANEA

Aici se fabrică rulmenți de patru tone, pentru laminoare uriașe. →

Procesul de producție se desfășoară din plin în secția automatizată a uzinei, iar omul, un singur om de înaltă calificare, doar supraveghează.

Monumentul lui Vladimir Ilici Lenin din Piața Scînteii

IERI și A

Desene dintr-
de
Traian VASAI și Du

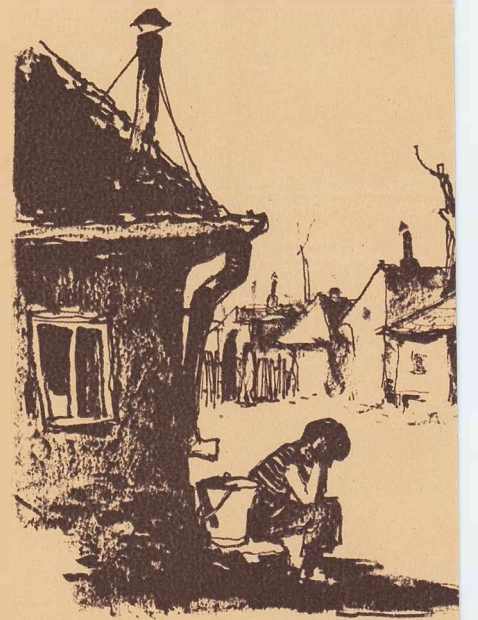
Tr. VASAI:

Altădată: Hăftuiți de boier

Tr. VASAI:

Ăstăzi: Noi abonați

D. NEGREA:

D. NEGREA:

D. NEGREA :

Altădată: „Aplicarea
Constituției”

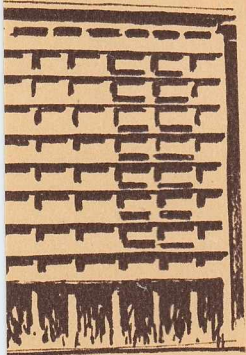

ă: Cocioabe

D. NEGREA :

Astăzi: Libertate.

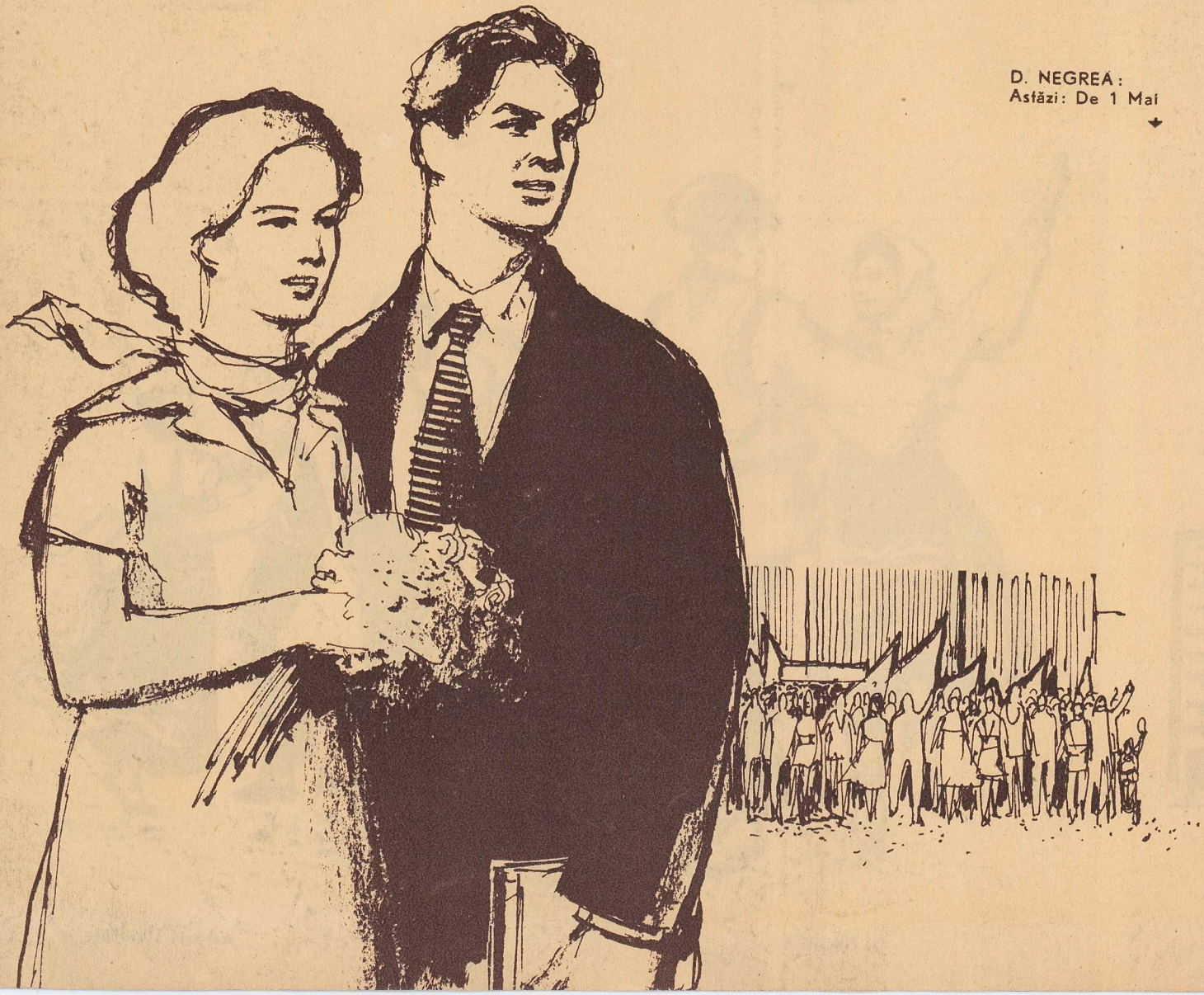

ăzi: Blocuri muncitorești

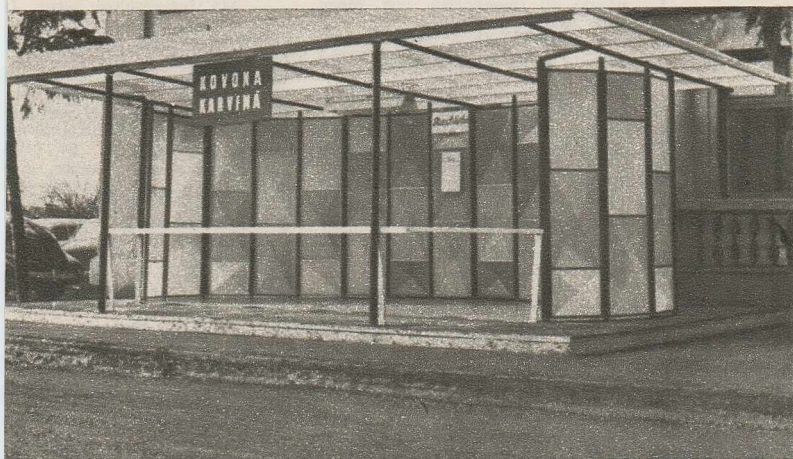
Tr. VASAI:
Altădată: De 1 Mai
←

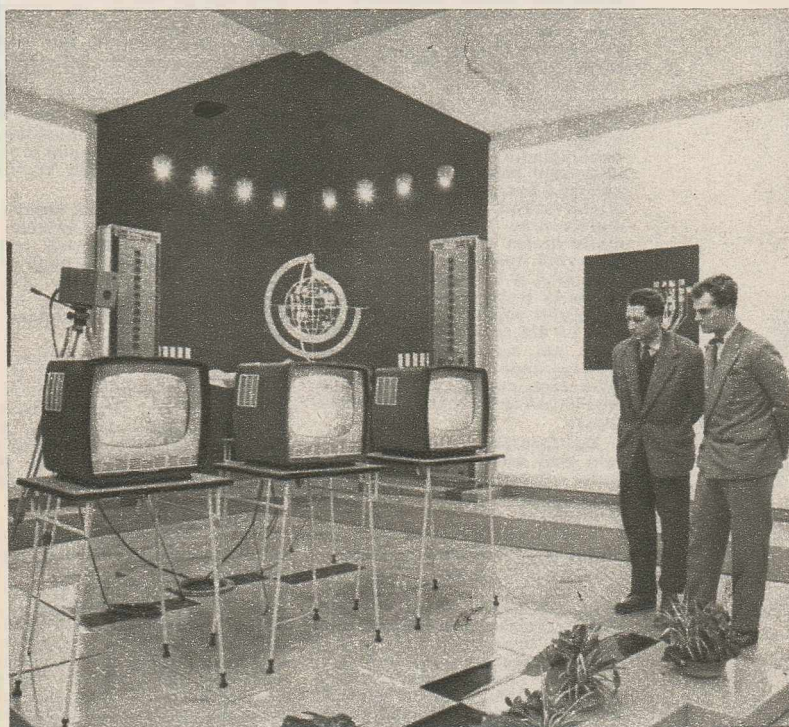
D. NEGREA:
Astăzi: De 1 Mai
↓

DIN R. CEHOSLOVACĂ

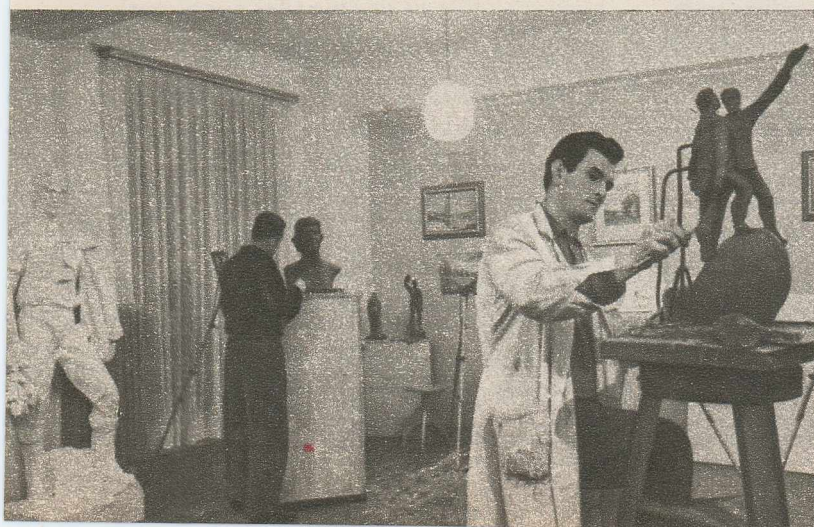

DIN MATERIAL PLASTIC a fost realizat recent, în R. Cehoslovacă, prototipul unei stații de autobus. În afara scheletului metalic, stația este construită din plăci de poliester laminat.

↑ **AMETHYST** este marca unui nou televizor cehoslovac. În fotografie: noul televizor în funcțiune, la expoziția deschisă la Muzeul tehnic național din Praga. De remarcat suprafața mare a ecranului.

MINERUL-SCULPTOR. Zbysek Verner, din Jachymov-Príbram, își dedică o mare parte a timpului său liber sculpturii. Iată-l la cercul artistic al întreprinderii miniere din Jachymov-Príbram. ↓

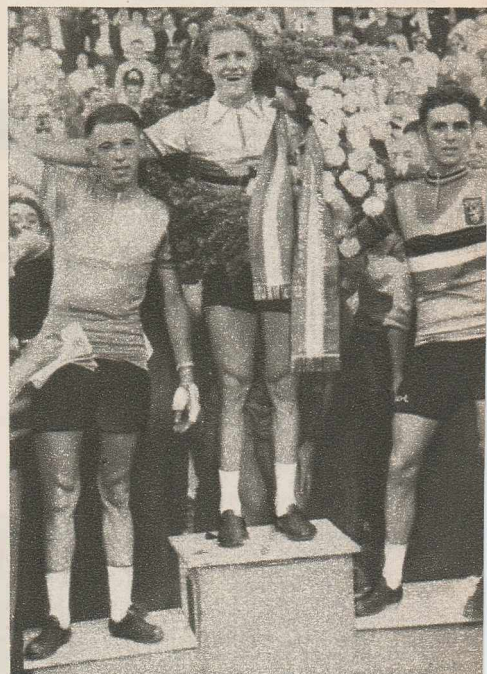

DIN R. D. GERMANĂ

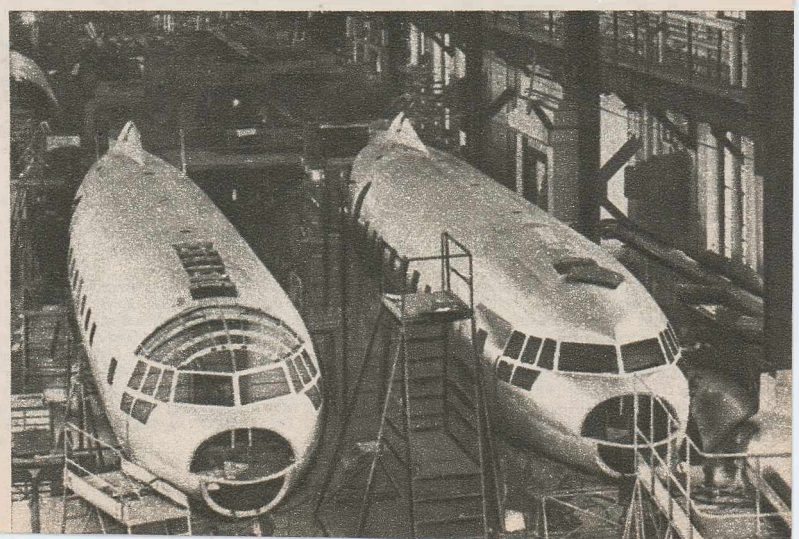

↑ **UN ORAȘ ÎNTREG** se construiește din plăci prefabricate de beton la Hoyerswerda, lângă marele combinat „Schwarze Pumpe”. În curând vor fi gata 1.800 de apartamente.

UNUL DINTRE SPORTIVII GERMANI DE TALIE MONDIALĂ este și ciclistul Gustav Adolf Schur din Magdeburg (R. D. G.), pe care-l vedem în fotografie pe podiumul învingătorilor — la Zandvoort, în Olanda — după obținerea titlului de campion mondial amator la ciclism-fond. →

LÎNGĂ DRESDA, uzinele de avioane pentru transportul civil au realizat două noi tipuri de avioane: 152 și 153 — ambele turbo-propulsoare. ↓

TATA L MEU

— povestire —

Tatăl meu este cel mai bun om din lume. Poate veți spune că exagerez, dar om mai bun ca tata eu nu cunosc. Păcat, mare păcat că-l văd atât de rar. Ei, ce pot face dacă treburile ne țin atât de departe: eu în București, el cu mama într-un raion îndepărtat dintr-un colț de țară! Cu toată distanța asta de sute de kilometri depărtare, eu îl simt pe tata totdeauna aproape. Vi se va părea ciudat, dar vorbesc mereu cu el. Când mi-e greu (și se întâmplă câteodată să-mi fie tare greu) mă pomenesc vorbind de una singură: „Tată, tu cum ai face?”

Acum, când mă aflu instalată pe canapeaua compartimentului, am vreme destulă să mă gândesc la el. În fața ferestrei trenului defilează într-o fugă nebună peisaj după peisaj... Și câmpii, și dealuri, și munți, și ape molcome, și ape repezi, coborând învolburate din înălțimi. Dar eu, peste tot, nu-l văd decât pe tata așa cum arată el la 50 de ani, cu părul bogat dar alb ca neaua, cu ochii mari, albaștri, în care bunătațea și severitatea, hotărârea și indulgența duc casă bună.

Tata ne-a crescut cu greu: avea șase copii. Sînt sigură și vă spun, chiar dacă voi părea prea puțin modestă, că pe mine mă iubea cel mai mult. Nu fiindcă eram mezină, ci fiindcă dintre toți frații eu îi semăn cel mai bine. Tata însă nu i-a făcut niciodată pe ceilalți frați să simtă această slăbiciune a lui față de mine, dar eu am simțit-o totdeauna și o simt și astăzi.

Ziceam că ne-a crescut cu greu. Stăteam la Turnu Severin și tata era cazangiu; lucra în port. Repara cazanele vapoarelor oboșite, ce navigau pe Dunăre în sus și în jos. Era curajos și toți îl considerau un bun meseriaș. Tata făcea adevărate minuni, când voia. Închipuiți-vă: sosește în port un vapor cu cazanul spart. Pînă să se răcească, trebuie să treacă două, trei și chiar patru zile. Dar tatei îi ajunge și o singură zi de răcire. După o zi, el se bagă în cazanul încă fierbinte și începe reparația, a doua zi reparația e gata. Vaporul nu întârzie trei-patru zile, ci numai două. Asta a fost tata, ca meseriaș. Și făcea lucrurile acestea nu de dragul patronilor, ci pentru că n-avea încotro. Trebuia să muncească și să-și câștige pîinea. Avea casă grea... Iar din cauza cazanelor fierbinți, suferă și acum de reumatism.

În '33 — eu eram tare mică pe atunci — tata a fost arestat de Siguranța pentru participare activă la o grevă de solidaritate cu ceteriștii de la Grivița. Tata a fost de multe ori arestat, bătut și în anii următori, dar nu se temea. Eu eram o copilă și nu prea înțelegeam mare lucru din câte se întâmplau în jurul meu. La ultima arestare a tatei, când aveam 12 ani, deci prin '43, am înțeles totul. Turnu Severin era atunci plin de nemți. Portul era ticsit de vase militare hitleriste. Erau atîtea cazane de reparat, că tata nu prididea cu lucrul. Ar fi putut să câștige bine. Ciudat însă: nici un vapor cu cazanul spart nu mai pleca după două-trei zile de la intrarea în port, ca altădată. Acum tata nu se mai băga în cazan pînă nu se răcea ca gheața. O reparație care înainte era făcută în două zile dura de data asta și o săptămînă.

Am înțeles de ce tata nu mai voia să repare repede cazanele. Numai că, într-o bună zi, i s-a infundat.

L-au luat nemții. Două luni n-am știut nimic de el. Tovarășii lui ne mai aduceau din cînd în cînd câte o veste din port. De la ei aflam că abia de se repară ote un cazan la cinci-șase zile o dată. Toți ziceau că fără Nedelea, adică fără tata, nu se poate; el e cel mai bun specialist de cazane și, fără el, treburile nu merg. Strînsă cu ușa, direcțiu-

nea făcea serioase intervenții la Gestapo, pentru tata. Cazanele trebuiau reparate...

După două luni, i-au dat drumul. Dar vai, eu nu l-am mai recunoscut pe tata. Era numai piele și oase, cu fața plină de vinătăi și ochiul stîng umflat. Mama plîngea și-l săruta, dar el o dădea binîșor la o parte, șoptindu-i: „Mărie, ne văd copiii!”...

Nu l-am văzut niciodată pe tata plîngînd. Ba nu! Aș minți dacă n-aș recunoaște! O dată a plîns. Boabe mari de lacrimi i s-au prelins pe fața energică. Asta s-a întîmplat cu șapte ani în urmă, cînd am plecat să studiez în Uniunea Sovietică și tata m-a condus la gară. Și atunci am înțeles că un comunist ca tata nu poate să plîngă de durere; că el nu poate să

trebat.

— Ce să fac? Lucrez. Mulțumesc pentru pachet.

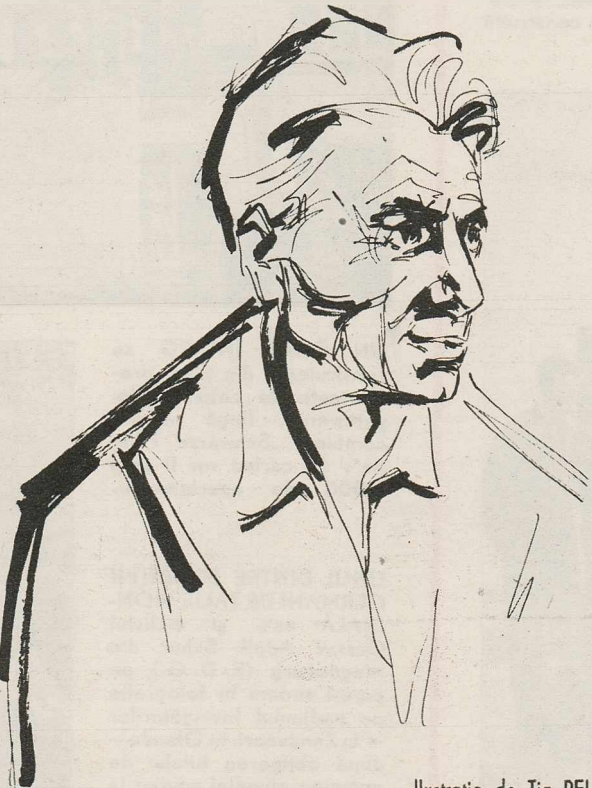
Într-un colț al biroului, am observat atunci o piatră brună-gălbui. Am luat-o în mînă și m-am uitat la tata, nedumerită.

— Ce-i cu piatra asta?

— Te interesează? — m-a întrebă zîmbind tata.

— Cum să nu, mă interesează tot ce faci mata, tata.

Atunci tata mi-a oferit un fotografiu și a început să-mi vorbească. Primul secretar mi-a înfățișat raionul cu trecutul său istoric, cu configurația geografică și geologică, cu situația economică, cu obiceiurile populației. Ascultam cum îmi vorbeau parcă, deodată, întruchipați în același om, un profesor de istorie, unul de geografie, altul de geologie, un cer-

Ilustrație de Tia PELTZ

plîngă decât de bucurie.

După eliberare tata a devenit activist. A lucrat în multe plăși și a avut de furcă cu chiburi și foști moșieri. Dar tata a trecut cu bine peste toate și, oriunde a fost trimis, a îndeplinit cu cinste și cu multă conștiinciozitate sarcinile încredințate.

...Locomotiva pufăie din greu, trăgînd oboșită sarpele lung, de fier, în urma ei... Urcăm... În dreapta și în stînga trenului se înalță ziduri. Mă gândesc: cînd l-am văzut ultima oară pe tata? Da, în urmă cu doi ani, cînd am venit, ca și acum, să-mi petrec concediul la ai mei. La gară mă așteptau, ca de obicei, mama și cu cei doi frați, Andrei și Mircea. În mîna lui Andrei am zărit, din geamul compartimentului, buchetul de maci roșii culeși de tata de pe cine știe ce cîmp, unde oprise mașina să strîngă flori pentru fata lui, care sosea a doua zi.

În timpul ultimului meu concediu, într-o seară, mama m-a rugat să trec pe la tata, să-i duc ceva de mîncare, fiindcă trimisese vorbă că nu poate veni la masă. Am luat pachetele pregătite și am plecat la comitetul raional. Pe tata l-am găsit numai în cămașă, cu gulerul desfăcut, lucrînd la un birou.

— Ce faci, tată? — I-am în-

țetător de folclor și un economist de prima clasă.

Mi-a povestit că raionul e „grea”, industrie puțină, teren deluros și nu prea prielnic pentru agricultură. Burghezia lăsase drept moștenire numai un singur lucru: paragină. Partidul purta o luptă asiduă pentru a descoperi și fructifica toate rezervele locale, care să ducă la o înflorire economică. Piatra de culoare brună-gălbui pe care o țineam în mînă era o piasă din această luptă. Și tata mi-a continuat:

— Raionul nostru ține o strînsă legătură cu masele. Avem, ca să zic așa, numeroase antene prin care se face această legătură. Una din ele o formează... scriitorile... Primum la raion multe scrieri de la oamenii. Și le dăm multă atenție, pentru că un om pune mîna pe toc să scrie partidului atunci cînd are ceva de spus. Așa găsesc într-o zi o scrisoare din Zorlești, un sat aflat tocmai în capătul raionului. Îmi scria un om de vreo 60 de ani, că la ei, pe o coastă de deal, se găsește niște pămînt gălbui-brun care n-a fost încă cercetat. Și că ar fi bine ca cineva de la partid să vină să-l vadă. L-am trimis a doua zi la Zorlești pe tovarășul Ștefan Runcu, unul dintre secretarii biroului raional. Runcu s-a întors, mi-a pus pe

masă cîteva din pietrele pe care le vezi aici și mi-a spus alfi: „Ozocherită. Ceară de pămînt! Ozocherită la noi! Îmi venea să strîg de bucurie. Apoi, împreună cu tovarășii de la statul popular, am luat măsurile necesare și acum...”

— Și acum? — I-am întrerupt nerăbdătoare.

— Acum, fata mea, aici la Zorlești se fac importante construcții. În toamnă primele vagoane cu ozocherită vor pleca spre uzinele chimice!

Tata își ațînti privirea undeva într-un punct fix din perete și-mi spuse:

— Tu, copilă dragă, știi ce se va întîmpla dacă exploatarea de ozocherită va crește? Eu văd aici uzine mari cu coșuri străpungînd cerul raionului nostru. Dacă vor fi mai multe uzine vor fi și mai mulți muncitori. Se va înalța un oraș muncitoresc, un palat al culturii căptușit cu marmură, unde oamenii vor citi, vor vedea teatrul, vor petrece...

Mă uitam la tatăl meu, admiram entuziasmul lui și înțelegeam că un comunist poate vedea palate de marmură chiar și într-un pustiu unde burghezia a lăsat ca unică moștenire paragină.

După o scurtă pauză tata deschise un sertar al biroului, scoase un pachet conținînd niște rădăcini subțiri, ciudate. Nu mai văzusem asemenea plante.

— Uită-te la aceste rădăcini, fata mea. Într-o zi, primesc un telefon de la Topleni. Tractoarele, mi se spune, nu ară așa cum ar trebui, fiindcă nu se știe de ce drăcovenii din pămînt se împotmolec fiarele plugurilor. A fost trimis acolo de urgență instructorul Ion Dobrin. Peste două zile, s-a întors și mi-a adus aceste rădăcini, spunîndu-mi: „Tată din ce cauză n-au mers tractoarele!” Erau niște plante ale căror rădăcini se ramificau pe o întindere uriașă în pămînt. Din cauza acestor plante, locul a fost socotit impropriu pentru culturile agricole și a fost părăsit. Peste cîteva zile tovarășul Dobrin a venit din nou la mine. Mi-a spus că rădăcinile acelea nu-i dădeau pace și că, avînd treabă la regiune, le-a luat cu el și le-a arătat inginerului de la secția industriei locale a statului popular. Inginerul i-a spus că din aceste rădăcini se fac perii. Azi, scumpa mea fiică, în acel loc unde tractoarele se împotmoleau, s-a ridicat o întreprindere locală de exploatare a acestor plante.

Mai făcărăm o scurtă pauză și tata mă scoase un pachet din sertar. Îl desfăcu și-mi puse sub ochi o grămăjoară de humă poroașă, grasă.

— Asta ce mai e? — I-am întrebă eu cu sufletul la gură.

— Asta e guano. Să vezi pe unde am dat de el. Într-o duminică, organizăm cu familiile activiștilor o excursie la Peștera Bica, o peșteră în partea de nord a raionului — mi se pare că ai fost și tu pe acolo. Întrăm cu făclii în peșteră, înaintăm, cînd în picioare, cînd pe brînci, și deodată ne pomenim într-o baltă uriașă. Simt că merg pe ceva moale, ca un covor gros, de plus. Deasupra capului nostru zburau lilieci. Instinctiv mi-a venit în minte că-m

ciții undeva că în America Sud pămîntul este îngrășat cu excrementele unor vîetăți ce trăi în peșteri, așa-numitul guano, e este cel mai grozav îngrășăm natural din lume. În multe țări din America de Sud se găsește depozitate de mii și mii de straturi din acest guano care jung la mari adîncimi.

— Iartă-mă, dar nu știam că interesează și cum se îngrășă pămînt în America de Sud.

— Mă interesează totul, fata mea — îmi răspunse el. Pe comunist, și mai ales pe un cretar de partid, trebuie să-l terezeze totul! Mă interesea dacă vrei, și cum sînt hrăniți zanii în Australia. Avem aici pădure tocmai potrivită și nu ne strica o crescătorie pe cîns. Dar asta e o altă poveste. Aci să continui cu acel guano. Mă aplec și am scurmat pămînt. Știam sigur că în în palmă formidabilă bogăție. Mi-am u plut apoi toate buzunarele cu ma aceasta. A doua zi am exdiat un săculeț la Institutul agnomic din București. Mi s-a confirmat că e într-adevăr guano. atunci m-am gândit ce recove mari am putea obține! Să v însă că unui m-au luat în târbac. La o ședință, se scoală unul di tre instructori și mă critică zdvân, că la noi nu merg bine cercurile politice și asta din cau că tovarășul prim-secretar, în l să albă grija de ele, scormone în peșteri. În sală se produse r moare. Eu m-am ridicat și mi-a făcut autocritica pentru cereu: dar totodată am explicat cum stă situația cu guano. A spus, printre altele, că pentru ridica un raion mai slab la l velul unuia puternic din pun de vedere economic, activiștii partid și toți comuniștii trebuia dacă e nevoie, să scormonească și în peșteri. Iar tovarășii d activul comitetului raional mi-dă dreptate. Și nu numai în v be: de atunci mulți au venit i inițiative prețioase...

...Trenul gonește mai departe. Conducătorul anunță sosirea stației. Eu nu văd de mult peisajul, fiindcă ochii mi s-au umpl de lacrimi. Degeaba îmi porucesc: „Fata unui Nedelea n-a voie să plîngă!”, ochii refuză a asculte.

Întrăm în stație. O zăresc mama, lîngă ea pe Andrei și l Mircea. Ca de obicei, tata n-a venit. Mă-ntristez, ca în clipa u mătoare să tresalt de bucurie. A trei ține în mînă un buchet de maci roșii. Cum îi văd, în scapă fără să vreau un țipă „Tată!”

Îi iubesc mult pe mama și i frați, dar eu nu văd decât buchetul de maci și, în el, pe scumpul meu tată. Ard de nerăbdare aflu ce-i cu ozocherita de la Zorlești, ce s-a mai întîmplat cu exploatarea rădăcinilor de la Topleni, ce s-a făcut cu guano din Peștera Bica, ce-i cu pădure de fazani, ce-i cu tata... Nu, n văd decât un buchet de maci purpurii, pe care tata i-a culeș fir cu fir, pentru fata lui care sosește azi.

Stela NEAG

CARNET CLUJEAN

Scriitorii maghiari din Cluj făgăduiesc, încă în acest an, numeroase titluri de cărți.

● Nagy István pregătește un nou roman, al cărui erou este un deputat. Cartea va prezenta schimbările profunde petrecute în viața urbană în anii democrației populare.

● Lelay Lajos lucrează la un ciclu epic mai amplu, destina celor mici.

● Kiss Jenő anunță, de asemenea, un ciclu epic de proporții mari. În cursul Editura Tineretului îi va scoate de sub tipar un volum de poezii adresat tot micilor cititori.

● Horváth István definitivează două culegeri de poezii. Prima, pe care o va edita E.S.P.L.A., cuprinde poezii publicate în ultimii ani. O altă culegere de poezii este în lucru la Editura Tineretului. La aceeași editură poetul mai are și un mînușchi de versuri pentru cei mici.

● Szabó Gyula va termina anul acesta cel de-al treilea volum al romanului „Neamul Gondosilor”.

● Miho Ervin lucrează la două noi volume de reportaje; unul își propune să redea aspecte din viața și activitatea Academiei R.P.R. celălalt va prezenta munca și realizările de pe marile șantiere de construcție.

● Korlá István a predat Editurii Tineretului noul său roman care demască colonialismul. Cea de-a doua carte la care lucrează Korlá István zugrăvește viața grea a unui tânăr pictor maghiar progresist din secolul al XIX-lea, prieten al lui Gheorghe Barițiu.

● Dané Tibor va termina, încă în cursul primului semestru al anului, noul său roman de aventuri. De cînd Dané Tibor a terminat două piese pentru copii.

George DAN

TÎNĂRUL ARMINDEN

El, Unu Mai, este strămoșul
Viteazului Octombrie roșu.
Din raza-i viorie de lumină
Țișniră zorile-n uzină.
Din floarea lui cu foi de pară
Rodi minia proletară.
Din focul sfințitor lui flamuri
S-au adăpat atâtea neamuri,
Visind pe masa omenirii
Să crească piinea, trandafirii...
Bătrînul, tînărul Arminden
Pășește astăzi pretutindeni
Pe braț cu pasărea luminii,
Cu porumbelul ce-și desface
Zvicnindele-i aripi de pace —
Să crească-n tihnă toți măslinii.

Rodica TOTH

PRIN SOARELE DE MAI

Suprema bucurie ne-o revărsăm în grai
Cum n-au putut-o face în vremea lor strămoșii;
Ni-e cîntecul un fluviu ce-n prima zi de mai
Alunecă pe stradă sub flamurile roșii.

Cînd știi că ești o parte dintr-un imens elan
Care fertilizează destinul țării tale,
Că ești o picătură a fluxului uman
Ce-și taie spre lumină îndreptățită cale,

Cînd știi că tu ești omul chemat ca să clădească
O lume fără lanțuri și fără asupriri,
Că brațul tău puternic menit e să sporească
Hambare largi cu grîne, grădini cu trandafiri,

Cînd știi că porți hulubul pe umăr și cînd știi
Că inima întregă partidului o dai —
Firesc te contoșești cu-aceste valuri vii
Ce trec spre comunism prin soarele de mai.

Daric NOVĂCEANU

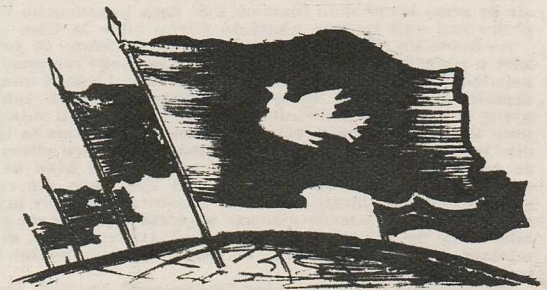
STEAGURI ÎN MAI

Te-am plămădit din luptă și durere...
Din singele topit în straturile humii
pe steagurile tale-am scris putere
zvrîlindu-te pe geografia lumii.

Nestăvilitul dor de muncă și de pace
tu l-ai purtat statornic în tine,
plecînd cu el, de-atunci, prin lume-ncoace,
spre împlinirea vremii care vine.

Slăvită fie ora cînd ți-a pus pe umăr
înfiorate crengi de salcie-un muncitor.
Și șiruri lungi, de oameni fără număr,
te-au așteptat în pragul țării lor.

Noi te purtăm în steaguri și pe schele
să vezi și tu cum înflorește țara,
te-mpodobim cu maci și vioarele
că-i străznică pe-ai cea primăvara.

S. PĂSTORESCU

Anul 1891. Aici era intrarea în tunelul de extracție al salinelor din Tîrgu Ocna — gura salinei — pe vremea cînd tatăl lui Gheorghe muri într-un accident de muncă în mină.

O altă fotografie-document: din 1914. De astăzi dată făcută chiar în fundul salinei. Aci, alături de mineri de profesie ca Gheorghe Iordache, lucrau și ocași condamnați.

DUPĂ O VIAȚĂ DE MUNCITOR ÎN SALINĂ

Să atingi vîrsta de 75 de ani după o viață petrecută în salină și, în loc să te dedai reculegerilor bine-meritate ale bătrîneții, să te apuci de literatură ca un june candidat la gloria posterității, iată ce a devenit posibil numai în zilele noastre! Eroul se numește Gheorghe Iordache, are aproape 75 de ani și este autorul romanului *Ocna-ii*, apărut astă-toamnă la E.S.P.L.A. Înarmat cu documentele vremii și susținut de povestirile unor mineri bătrîni, autorul a izbutit să evoce suferințele îndurate de strămoșii săi, hrîsovelii ai moșiei domnești de la Tîrgu Ocna și deveniți prin aceasta robi ai salinelor. El a povestit un capitol din istoria dezvoltării precapitaliste din țara noastră și a primelor forme de organizare a proletariatului.

Acum Gheorghe Iordache se pregătește să predea editurii un nou roman, evocînd o altă fațetă a acestui trecut interesant. Smuls cîtva timp de la treburile lui țărănești — căci de cînd e pensionarul salinelor s-a reîntors la uneltele cîmpului — moș Iordache scrie înfrigurat ultimele pagini ale romanului său. „Nu știu cît mi-e dat să mai trăiesc, dar mă simt dator să înapoiez lumii o părticică din ceea ce am strîns în jumătate de secol de la bătrîni mei; și vreau să fac treaba asta cît mai sînt în stare să tin condeiul între degete”.

Acum aproape șaptezeci și cinci de ani, cînd se năștea în casa unui miner sărac, ursitoarele, strîns în jurul albiei ce ținea pruncului loc de leagăn, n-au trebuit să-și bată capul ca să-i hotărască destinul; pentru fiii de muncitori în salină acesta era dinaintea pecetluit: vor munci în salină. În adîncul masivului de sare și-au cîștigat amarnica bucată de pîine și tatăl său, și bunicii, și străbunicii. La vîrsta cînd micul Gheorghită ar fi trebuit să dea piept cu buchiile abece-

darului, tatăl său încheia „lupta pentru existență” printr-un accident, amestecîndu-se cu sarea ce-o scormonea. Dar copiii muncitorilor în salină nu aveau nevoie de carte; mînuirea sculelor grele cu care se răvășeau măruntaiele pămîntului nu cerea decît forța mușchilor și, bineînțeles, ascultare oarbă față de gîrăul rufetului. Atît și nimic mai mult! La șapte ani, Gheorghita era prea plîpînd ca să poată face față asprilor salinei, fapt pentru care gîrăul l-a trimis acasă. Dar n-aveau pămînt, nici vacă și oi de păzit nu aveau, nici cai de țesălat, iar gospodăria lor era și pustie, căci mamă-sa care lucra prin tîrg pleca cu noaptea-n cap și venea seara frîntă de muncă.

Așa se face că băiatul a crescut, cum s-ar spune, de capul lui. De la Vîlcele, unde era bordeiul părintesc, trecînd în tîrg, nimic nu-l ispăsea mai mult decît joaca bățelilor din curtea școlii primare, la gardul căreia se oprea ceasuri întregi să privească. Într-o dimineață, nici una, nici două, s-a amestecat printre băieții ce intrau în școală și, îndrăznet, a cerut învățătorului să-l înscrie și pe el la clasă. S-a întîmplat să fie un învățător cu fire bună și l-a primit.

După terminarea cursului primar, a încercat din nou să intre la salină. Nu l-au primit nici de data asta; era firav și uscățiv, mai trebuia să se coacă. Abia cînd au început să-i mijească tullele l-au primit. Devenit ciocănaș la sare, începuse să aducă în casă un ban de piine. Iar serile, la lumina unei festile dintre acelea care luminau haosul salinei, citea. Citea de toate: ziare, reviste, cărți — fără alegele, cu patimă, fiindcă se temea ca obscuritatea din ocna să nu se prelungească și în viața lui de la suprafață. La vîrsta cînd alții se mai luptau cu începuturile meseriei, el devenise maeștru, lucrînd în mijlocul ocașilor condamnați. Acolo a cunoscut contradicțiile unei societăți care pedepsea cu ocna oameni împinși la desperare din cauza mizeriei, iar pe criminalii din așa-zisa societate înaltă îi milostivea cu pedepse ușoare, numite „de mîntuire”. A cunoscut și tîlhari de rînd, fauna nesfîrșită de hoți, escroci, borfași, spărgători și ucigași, zgura unei societăți în descompunere; dar a cunoscut și mîndri haiduci care apucaseră drumul codrului din răzvrătire împotriva împărății ciocoiești; și mai ales, a cunoscut figuri luminoase de luptători pentru dreptate, victime ale odioasei represii din 1907, înfrînții unei justiții criminale puse în slujba moșierilor și burgheziei.

Înavuțit de bogata cunoaștere a oamenilor ce scoteau sarea din adîncuri, s-a gîndit să încredințeze hîrtiei reflecțiile și ideile ce i le-a trezit trecerea prin această lume. În vechea orînduire nu-i era îngăduit unui om ivit din „prostime” să rivnească la noblețea tiparului. Iar Gheorghe Iordache avea ceva de spus: descifrase viața de iad a ocașilor și asta nu convenea păzitorilor liniștii burgheze. De aceea, ca să-și vadă prima carte tipărită — acum un sfert de veac — a rupt din piinea copiilor, a pus ban lîngă ban ca să-și dea la iveală gîndurile strîns în pagii-

nile unui volum tipărit prost, pe cea mai lefțină hîrtie. Romanul s-a numit „Robii”. El a rămas însă pe de-a pururi îngropat în magaziele editurii, necitit de nimeni, necunoscut. Tot necunoscut a rămas și o mică monografie a salinelor din Tîrgu Ocna, scoasă cu 30 de ani în urmă.

Astea se întîmplau pe vremea stăpînirii burgheze. În anii puterii populare Gheorghe Iordache și-a amintit că a mînuit cîndva și uneltele scrisului. Și s-a apucat iar de scris. Iar regimul democrat-popular l-a sprijinit: un roman i-a apărut la E.S.P.L.A. în 1959; al doilea roman e în pregătire.

În dimineața argintie de primăvară, cînd curăță de lășariș butașii din spatele ca-

Astăzi bătrînul miner-pensionar mînuiește uneltele grădinii...

... Dar și pe ale scrisului.

sei, sau seara, cînd se apleacă peste hîrtia albă încărcată de gînduri, se întrebă: ce ar fi fost viața lui dacă s-ar fi născut cu o jumătate de secol mai tîrziu? Ar fi putut să învețe, să scrie, să răzbată la lumina ce în trecut i-a fost interzisă. „Hei, dar tot mă bucur că m-am învrednicit să apuc aceste zile cu soare! Mult am visat la ele, dar n-am fost în stare să-mi închipuse și multumire în lume. Și nu se află dorință mai scumpă inimii mele, decît a scrie o carte despre minunatul vis ce-l trăiesc aieva astăzi cu copiii și nepoții mei. Gîndul ăsta mă întinerește și inima mi-e plină de nădejde că voi mai avea răgaz să mîntui și treaba asta...”

Frumoase zile a apucat moș Gheorghe Iordache din Vîlcelele Tîrgului Ocna!

O INIȚIATIVĂ BUNĂ

De cîteva săptămîni ziarul „Munca” își închină bilunar pagina a doua creațiilor literare, plastice și fotografice ale oamenilor muncii. În cele trei ediții ale paginii „Oamenii muncii cîntă viața noastră nouă”, am întîlnit realizări ale membrilor cenaclurilor literare din toate colțurile țării. Fie că sînt forjari, montatori, tipografi sau lăcătuși, scriitorii-muncitori se străduiesc să oglindească în lucrările lor preocupări de zi cu zi din bogata lor viață profesională și sufletească. Deosebit de reușită ni s-a părut pagina realizată cu prilejul aniversării a 90 de ani de la nașterea lui Lenin, în care autorii își exprimă dragostea lor nețărmurită față de creatorul primului stat socialist din lume.

Inițind această pagină, ziarul „Munca” are datoria să urmărească — ca să spunem așa — destinul literar al celor mai înzestrați condeieri-muncitori și să promoveze realizările de seamă ale lor.

MOZAIC LITERAR

PAȚIA pe fir direct

de Radu ȚULESCU

Nu demult a făcut inconjurul lumii o știre zguduitoare venită din Japonia: o tânără mamă din Hiroșima a născut un prunc fără creier, care a trăit 24 de ore după naștere. Tânăra femeie, azi în vîrstă de 28 de ani, era în 1945 (neuitatul an al Hiroșimei) un copil de 13 ani și fusese, se pare, atinsă de radiațiile bombei americane. Fata a crescut, a cunoscut visele adolescenței, a trăit florul primei iubiri, a plămădit o dată cu copilul planuri de fericire și iată că împlinirea tragică a făcut să se strîngă inimile tuturor: otrava ciupercii atomice poate avea peste ani efecte care întunecă fericirea oamenilor!

Să nu fi ajuns știrea din Japonia pînă la urechile d-lui Frederik Eaton, șeful delegației americane la conferința de la Geneva a Comitetului pentru dezarmare al celor 10 state? Greu de crezut. Și totuși, lînd încă o dată cunoștință de planul sovietic de dezarmare generală și totală a cărui aplicare ar elibera implicit lumea și de groaza exploziilor atomice, și de consecințele imediate sau întîrziate ale acestora, dl Eaton a cerut delegaților «să nu mai repete fără înțetare termeni ca „dezarmare generală și totală» deoarece aceasta ar duce, după părerea d-sale, la... „golirea de conținut a acestor termeni”!

Oricine își poate da seama: repetarea termenilor de „dezarmare generală și totală” nu poate duce în nici un caz la golirea lor de conținut: în schimb continuarea cursei înarmărilor și a exploziilor atomice (și cu atât mai mult un război nuclear) poate duce la nașterea a numeroși prunci cu capul golit de creier, prunci care mor îndată după naștere sub privirile îngrozite ale părinților...

S-a spus de multe ori — pe bună dreptate — că trăim o perioadă hotărîtoare pentru omenire. Oamenii preconizează măsuri, caută soluții, ei vor să înlocuiască amenințarea atomică cu speranța într-o lume mai bună. Tonul epocii noastre îl dau nu planurile generalului american Norstad de înzestrare a Bundeswehrului cu arme nucleare, ci propunerile sovietice cu privire la dezarmarea generală și totală a tuturor țărilor, la desființarea tuturor armatelor de pe glob.

E drept, comentînd atitudinea delegației americane la conferința de la Geneva a celor 10, ziarul „Washington Post and Times Herald” poate ajunge la concluzia că există în S.U.A. „un grup influent care se ridică tot timpul împotriva dezarmării în condiții raționale...” Dar „grupul influent” merge de multă vreme împotriva curentului din propria sa țară. În 15.000.000 de exemplare ale revistei americane „Parade” a fost publicată scrisoarea pe care un redactor al amintitei reviste a adresat-o în același timp lui Dwight Eisenhower și lui Nikita Hrușciov. Ziaristul american propune ca cei doi șefi de stat să examineze posibilitatea creării unui fir telefonic direct între ei, care să funcționeze continuu și care să excludă posibilitatea izbucnirii accidentale a unui război. Nu poți însă să nu te gîndești — citind această propunere — că deocamdată președintele Statelor Unite ale Americii este legat printr-un fir telefonic direct de generalul locotenent Thomas S. Power care, de la cartierul său general din Omaha-Nebraska, poate declanșa doar în câteva clipe începerea războiului. Și dacă generalul locotenent Thomas S. Power greșește? Și dacă subalternii generalului confundă un cîrd de gîște sălbatice cu „un șir de arme teleghidate inamice”? Și dacă informațiile întîmplător sau voit eronate ajung în câteva clipe la Casa Albă?

— Avem un sistem de alarmă care ne îngăduie să organizăm o ripostă atomică în 4 minute — se laudă reprezentanții americani ai „grupului influent”. Dar „răgazul celor 4 minute”, departe de a liniști oamenii, sporește neliniștea tuturor: ajung 4 minute de mineună sau de dezechilibru mental al unui general oarecare, pentru ca lumea să se mistuie în incendiu. Istoria n-a uitat încă pe Erostrat, cel care cu câteva mii de ani în urmă, dorind să devină celebru dar fiind de fapt nebun, a distrus Templul Dianei din Efes, una din cele 7 minuni ale antichității. În zilele noastre Erostrat are la îndemînă o forță care poate distruge în același timp toate minunile create de oameni în decurs de milenii de gîndire, de frîntare, de geniu, de muncă. E timpul să i se ia noului Erostrat torța din mînă!

Fir telefonic direct Hrușciov-Eisenhower? Desigur. Dar nu prin oceanul brîzdat de submarine care îl pot lăsa oriunde. Nu peste timpurile de experimentare a armelor teleghidate, care îl pot sfîșia în orice clipă. Nu prin vecinătatea aeroporturilor mișunînd de avioane ca reacție care îl pot rupe în orice moment. E vorba nu de prelungii nebunescul „răgaz al celor 4 minute”, ci de asigurat anii îndelungăți de pace ai oamenilor!

PROBE...

Ca răspuns la notele prin care Cuba a protestat împotriva atentatelor săvîrșite pe teritoriul ei de avioane americane, Statele Unite au negat că avioanele respective ar fi pornit din S.U.A. și au invitat Cuba să prezinte dovezi. De curînd, un avion american cu doi piloți la bord, care încerca să bombardeze, la 160 de km de Havana, o rafinărie de zahăr, a explodat în aer, iar cei doi aviatori au fost uciși.

Ancheta efectuată asupra resturilor avionului de către un grup de experți americani, invitați de premierul Fidel Castro la propunerea ambasadei S.U.A., a servit cea mai zdrobitoare probă. Și acum este foarte probabil ca, aidoma vulpii din fabulă, complotiștilor anticubanezi din S.U.A. să li se pară deodată acre rafinările de zahăr din Cuba.

N-ar fi de mirare chiar să li se fi strepezit dinții...

LA RUBRICA „ANGAJĂRI”

Marile concerne și trusturi americane s-au lansat într-o adevărată cursă pentru angajarea generalilor și amiralilor, cu mult înainte de vîrstă pensionării, ca și după trecerea lor în retragere. Aceasta, în scopul exploatării influenței și relațiilor de care dispun ofițerii superiori.

Militarii devin astfel un soi de comis-voiajori ai respectivelor trusturi. Un exemplu grăitor îl constituie cazul generalului Omar Bradley, fost comandant al armatei a 12-a a S.U.A. în timpul războiului, apoi șef al statului major al forțelor terestre americane, în prezent „în retragere”... ca președinte al societății „Bulova Research Laboratories”. În această calitate, el a autorizat un ziar să-i folosească fotografia, numele, titlurile (dacă nu mă-nșel și faptele de arme...) într-o reclamă pe o pagină întregă, prin care se cerea ca... „în numele apărării naționale, să fie majorate taxele vamale la ceasurile importate”.

Lumea a aflat, în sfîrșit, prin această reclamă, uluitorul fapt că securitatea și înflorirea S.U.A. depind de

ceasurile importate, dat fiind că taxele vamale respective constituie o primejdie pentru... apărarea națională!

Primind o serie de reclamații cu privire la faptul că militarii se dedau traficului de influență, Congresul S.U.A. a întreprins o anchetă. S-a constatat că 74 la sută din totalul contractelor de armament încheiate de Ministerul de Război au fost obținute de 100 de societăți care au în consiliile de administrație 121 de ofițeri superiori. Dintre acestea, recordul îl bate compania „Lockhead”, care are în serviciu său un general și 21 de amirali.

N-ar fi de mirare să întîlnim în presa aserțiți trustrilor și monopolurilor, la rubrica „angajări”, anunțuri de acest soi:

„Angajăm de urgență ofițeri superiori cu influență. De preferință amirali sau generali. Oferte la ziar sub „plin de energie... atomică”.

Mai poate cineva să susțină că acțiunea pentru combaterea depresiunii economice nu este totuși o luptă? Faptul că afaceriștii americani recurg la... ajutorul armatei nu constituie oare cea mai bună dovadă?

„PROTECTORUL” PROTEJAT

Unul din cei mai zeloși complici și slugoi ai criminalului dement de la Berchtesgaden a fost, alături de Oberländer (actualmente ministru „în concediu” în guvernul de la Bonn) și de mulți alții de aceeași teapă, Seyss In-

quart. Acesta, după ce a contribuit la anexarea Austriei, a avut în timpul războiului, ca principal agent al lui Hitler, misiunea de... „protector” al Țărilor de Jos, invadate de naziiși. Într-adevăr, și Seyss Inquart s-a aflat printre cei care au deținut titlul de „Reichsprotector”. Ce însemna în realitate „protecția” lui și a celorlalți călăi nazisti împănați cu titlul acesta, au simțit-o, pe pielea lor, milioanele de copii, femei și bărbăți uciși cu bestialitate de călăii comandați de „protector”.

Pentru „înaltele sale merite” Seyss Inquart a fost „decorat” de omenire cu colanul funiei de cinepă al spînzurătorii. Solemnitatea a avut loc precum se știe la Nürnberg, în 1946. Anii următori au dovedit însă că spînzurătoarea l-a purtat ghibion: dacă s-ar fi folosit pe lângă ea, Seyss Inquart ar fi avut toate șansele să fie astăzi coleg cu Oberländer și cu alții ca acesta în guvernul lui Adenauer, amator și colecționar de asemenea specimene.

Așa, tot ce-au mai putut face prozelitii de azi ai hitlerismului, pentru a „cinsti” memoria fostului lor șef în ale crimei, a fost să ridice o piatră comemorativă cu inscripția „Reichsminister Seyss Inquart”. Mai mult: piatră comemorativă este așezată, sub ochii toleranței ai guvernului austriac, alături de monumentul victimelor războiului, în locul numit Wartstein, de lângă Salzburg, orașul lui Mozart! Călăul alături de victime!...

VARIANTA... FARFURIILOR

Scritorul maghiar Illés Béla vorbește, într-unul din romanele sale, despre „duelul american” care constă dintr-o întrecere originală: cei doi adversari, așezați față-n față la aceeași masă, trebuie... să mănînce gîluge. Încingător este acela care mănîncă mai multe. „Duelul american” nu este chiar atât de inofensiv pe cît pare: uneori, ca în cazul pe care-l povestește el o rară forță de satirizare Illés Béla, sfîrșitul duelului e tragic. Se întîmplă ca pe unul dintre adversari efortul de a fi încingător să-l coste viața.

Realitatea însă întrece adesea ficțiunea, așa cum dovedește originalul duel, tot american, al cărui teren a fost tot un restaurant, de astă dată

din Monte Carlo. Și aici adversarii au duetat pe rîză și pe moarte, dar n-au avut ca armă gîlugele, ci... farfurile.

Cei ce s-au înfruntat au fost doi oameni politici din Venezuela: Mariano Arcaya, ministru de stat, și Laureano Vallenilla-Lanz, fost ministru de interne pînă la ultima „revoluție”, actualmente în exil, domiciliat la „Old Beach” — luxosul hotel din Monte Carlo, în al cărui restaurant a avut loc spectaculosul duel. Martorii duelului au fost soțiile respective, iar arbitrul — care a trebuit să abandoneze constatînd că stingele clocoților al rivalilor îi periclitează viața — a fost... directorul restaurantului.

În ce a constat duelul? Atacul l-a declanșat Arcaya, alegînd ca armă pumnul. Vallenilla a preferat însă farfuria. Apucînd prompt o farfurie avîrîtă, a spart-o de colțul mesei și a trecut la contraatac cu ciobul care i-a rămas în mînd. Arma s-a dovedit redutabilă; tăia ca brieul.

Cînd au putut fi, în sfîrșit, despărțiți, adversarii aveau hainele sfișiate și stropite din belșug de sînge ministerial care, spre vîmirea lor, nu era albastru, ci roșu, la fel de roșu ca al oricărui muritor de rînd! Mariano Arcaya s-a dus să-și panseze glorioasele rîni la spital, unde i s-au făcut reo 20 de cusături, printre care una, de toată frumusețea, la față. Laureano Vallenilla-Lanz n-a trebuit să fie peticit; el se aleseese doar cu câteva zgîrieturi și cu o mușcătură la mîna dreaptă...

Astfel, „duelul american” s-a mai îmbogățit cu o variantă: pe lângă aceea a gîluzilor, datorită nefericitei contribuții ministeriale există acum și varianta... farfuriilor.

Silviu GEORGESCU

CU SARE ȘI PIPER

INSTRUCTORUL A ÎNTÎRZIAT

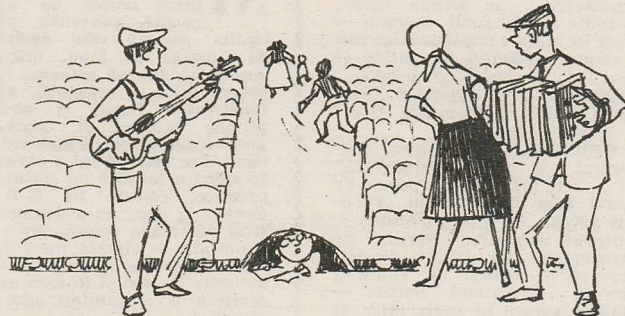
Brigada noastră de agitație are un instructor foarte... agitat.
Cînd îl cauți, poți să-l cauți mult și bine. Cînd apare, este agitat și ne spune că, în timp ce noi îl căutam pe el, el a găsit o idee. Așa se întîmplă mereu: noi îl căutam pe el, el găsește o idee. De unde le scoate nu știm, pentru că pe noi ne-a interesat mai mult să știm de unde să-l scoatem noi cînd avem nevoie de el.

Cînd brigada noastră artistică este programată undeva, instructorul se laudă că știe despre ce este vorba și că are și o clarviziune „ce nu s-a dovedit”. Închide ochii ca un medium în transă și rostește: „Știu. Gata! Programul numărul trei!”.

Trebuie să știți că brigada noastră are cîteva programe: pentru uz intern, în întreprinderea noastră; pentru programări la alte întreprinderi; pentru la țară etc. Fiecare program cu specificul lui. Este adevărat că se mai întîmplă cîteodată să rămînem în urmă. De pildă, săptămîna trecută am cîntat valsul „A mai înflorit o grădiniță-n București” pe un șantier unde fusese anul trecut o grădiniță. De-abia la aplauze am observat că blocul ajunsese la etajul șase... Altă dată s-a spus un monolog al lui Cehov, despre efectele fumatului, la fabrica de țigări, iar la pîvnitele „Zarea” s-a prezentat un schei cu niște bețivani... Pe urmă...

Tochmai despre asta e vorba. Am fost duminică cu brigada într-o comună. Căminul cultural gemea de lume. Gemeau și alții care se înghesuiau să intre și nu mai aveau loc. Căldura căminului ne-a dezgheat, că eram bocnă. Pe urmă ne-am încălzit și ne-am pornit cu programul, cu gîndul să-i topim pe cei din sală. După ce am cîntat prologul, s-a spus un cuplet. Am avut impresia că n-a plăcut, pentru că foarte mulți spectatori discutau între ei.

Nu-i nimic — ne-a spus instructorul — să jucăm sceneta „Cum e satul încă neelectrificat”. Cu asta îi „tăvălim”.

Asta e o vorbă a lui: „a-i tăvăli” înseamnă a-i face pe oameni să ridă pînă cad jos. Am jucat și sceneta. Ni s-a părut că oamenii ar fi fost dispuși să ne tăvălească pe noi. Pe jos n-ar fi putut s-o facă, din cauza aglomerației, dar pe scenă era destul loc de tăvăleală.

— E jale, tovarășe instructor.

— Nu e! Dăți-i drumul cupletului cu „analfabeții”!

I-am dat. Cîțiva oameni s-au ridicat și au plecat. Instructorul nu mai putea de bucurie.

— S-au simțit cu musca pe căciulă — jubila el.

Dar oamenii se uitau strîmb la noi. Nu rîdea nimeni. Nu mai rîdeam nici noi.

Se schimbase situația. Noi eram lac de transpirație, iar în sală oamenii înghetaseră.

— Hai... vervă... căldură... cîntecul cu critica împotriva sfatului popular al comunei, că nu face dispensar.

L-am terminat. S-a terminat și cu rîndul patru de scaune: nu mai ședea nimeni pe ele.

— I-am ars și pe ăștia. Bine că au plecat... Acuma „bomba”. Sceneta cu cei care dau tircoale colectivei dar nu se hotărăsc să se înscrie.

„Bomba” s-a dovedit într-adevăr... bombă: jumătate de sală a fugit la... adăpost de efectele ei. Imediat după ăștia au mai plecat alții lucrînd: pesemne că li s-a părut „bomba” lacrimogenă.

I-am dat drumul și finalului cîntat și am constatat că

sala nu are acustică dar că nu mai are nici... ascultători. Cînd am ajuns la „Clocotria” și la „Brazdă reavănă” am dat-o în strigături:

Și acum, plecăm, plecăm, Spre alte sate ne-dreptăm...

Asta le-a plăcut foarte mult, pentru că cei de afară începură să dea buzna în cămin, ceea ce ne-a demonstrat că altă dată ar fi bine să cîntăm finalul pe la mijloc, ca să nu rămînem cu sala goală.

...Secretul era altul. Pe urmă l-am aflat: după noi urma să cînte corul gospodăriei agricole colective din comună și echipa de teatru a dispensarului să joace o comedie...

Ne-a condus directorul căminului, ca să nu ne rătăcim. Pe drum, după ce ne-a mulțumit, ne-a spus că în sat nu mai există analfabeți cam de cînd s-a făcut și dispensarul, adică de vreo patru ani, și că gospodăria colectivă i-a cuprins pe toți oamenii de cînd s-a electricizat tot satul, cam de vreo trei ani, și că echipa de teatru are și „stagione”, mai ales de cînd au venit medici tineri la noua maternitate, care...

Și ne-a urcat în camionul gospodăriei.

Instructorul s-a încălzit și a răcit. Pe urmă ne-am răcit și noi... de el. Prea era agitat, și noi, noi aveam nevoie de unul bine orientat.

S.M. RUSU

STEFANIA...

În viață îndeobște, cum se știe, O vezi, o plăci, și-asa cum e firesc, După o vreme-î spui: „Știi... te iubesc!” Și-apoi îi ceri și o fotografie.

Eu însă, unul, vă mărturisesc, Am îndrăgît pe blonda Stefanie, Cînd mi-a zîmbit discret, cu gingășie, Dintr-un tablou. De-atunci mă perpelesc.

Mergea parcă plutind peste mulțime Și mă privea de sus, de la-nălțime, Cu fața ei frumoasă, zîmbitoare.

Eu îi purtam tabloul cu mîndrie Fruntașii noastre pe țesătorie...

Era la-Nții de Mai, la defilare.

Ion ATANASIU ATLAS

PANOU DE ONOARE

Oamenii muncii din țara noastră au întâmpinat ziua de 1 Mai cu noi și însemnate realizări.

Prin minunatul muncii grai De-Nții Mai muncitorii spun Că au lucrat... de trei ori „mai” mai mult, mai ieftin și mai bun!

Înaintează rapid lucrările de amenajare a unor noi secții la întreprinderea „Antrefrig”

În contraste pozitive Cu succes se întrecură Reușind la Antrefrigul Să lucreze cu... căldură.

CONSTRUCȚIILE

Blocuri noi în toată țara Au crescut fără-needare Dovedind că primăvara Sînt construcțiile... în floare.

În regiunea Constanța se aprinde lumina electrică în tot mai multe sate.

Ca și-n colectivizare, Cu succesele-o în lanț Și în electrificare. Constanțenii sînt... constanți.

Laminatorii de la uzinele „N. Cristea” din Galați au sporit producția de tablă subțire.

Știrea-i clară pentru cine Știe ochii să-i deschidă: Tabla lor este subțire Dar producția... solidă.

ZI CU SOARE

Zeci de mii de deșteptătoare se declanșează ca la un semnal. Sute de mii de persoane sar din tot atîtea paturi. Lavoarele și periuțele de dinți încep simultan o activitate febrilă, prin ferestrele deschise fișnesc acordurile dimineații difuzate pe „București II”, iar prin ușile deschise fișnesc cei mai matinali și mai grăbiți manifestanți.

La șapte fix trebuie să fii în curtea fabricii. Cine întîrzie nu mai găsește coloana. Nu știi pe care stradă a luat-o și, chiar dacă ai ști tot degeaba, pentru că străzile stau pe loc, pe cînd coloanele se mișcă.

Întru în curtea întreprinderii tocmai cînd ai noștri se încolonează. „Haide mai repede. În ordinea sosirii!” Înseamnă să stau la coadă. Protestez: „Mai bine în ordinea vechimii!” „După înălțime!” „După vîrstă!”

Pornim încolonați. O sută de rînduri dacă numeri pe flancul stîng, două sute dacă numeri pe flancul drept. Explicația? Tribunele vin pe partea dreaptă. „Să mă chemi dacă vezi baloanele”. „Să-mi dai oglinda cînd se apropie cei de la televiziune!”

Ne oprim în piața Amzei. O jumătate de oră popas. „Cine se fotografiază?” Cum „cine”? Toți! Totdeauna ne fotografiem în piața Amzei, la popas. Am acasă 15 fotografii făcute în piața Amzei. Asta e a 16-a. Al șaisprezecelea 1 Mai de la eliberare...

Al doilea popas e în Calea Victoriei. S-a terminat filmul din aparat. Totdeauna se termină filmul înainte de Calea Victoriei. Se termină filmul, dar avem acordeonul. Începe „Perinița”.

Începe și nu se mai termină. Vin și alții, de la alte coloane. Îi alipim la perinița noastră. Pe urmă ne alipesc ei la a lor. Pe urmă ne pare rău că popasul a ținut așa puțin și pornim mai departe.

În difuzoare se aude fanfara. A început parada. La radio, fanfara. Sunetele fanfarei intră și ies prin mii de ferestre deschise. Prin zeci de mii de ferestre. Prin sute de mii. Pariez că pîrînd chiar prin ferestra cu stururile trase. Ați ghicit! Cel de acolo nu e în cîmpul muncii și nici n-a fost vreodată. Cîmp, avea berechet: la moșie. Avea și muncă: munca altora. La ocazii ca cea de azi, punea să se tragă focuri de armă. Acum trage stururile. Și mai trage cu coada ochiului pe ferestră. În ciuda lui, mă opresc la un bufet și mîncînc în fugă o pereche de crevnușci cu mustar. Altădată, ai ca mine mîncau, la poliție, bătaie ori de cite ori îi sărea dumnealui mustarul...

Tribunele. Coloanele se îndesesc, se lătesc și se înmulțesc. Parcă au răsărit coloane din pămînt și acum nu mai încap în piață. Defilăm pe mai multe etaje: la parter, noi toți; la etajul I, steaguri, buchete, portrete; la etajul al II-lea, baloane și porumbel. Mai sus, la supraetajare, avioanele și sputnicii. Mai sus, soarele; și el e cu noi: soare în coloană, soare în tribuna oficială, soare în toate tribunele, soare la fanfară și chiar în fața rîvnitului loc al celor care televizează. Soare și aplauze. Aplauze și urale. Urale și soare. Sute de pancarte. Mii de lozinci. Și un singur cuvînt: PACE!

Victor PIȚIGOI

UMOR DIN ÎNTEPRINDERI

Din gazeta de perete satirică a fabricii „Bela Breiner” din Capitală

Liftul instalat acum în an de către întreprinderea „Ascensorul” se defectează mereu.

— Ciudat orariu de funcționare mai are și liftul asta: luni, miercuri și vineri stă, iar marți, joi și sîmbătă nu merge.

Tov. Preda Elena și Segal Beti și-au confecționat șorțuri tăind material nou din baloturi, deși își luaseră angajamentul să facă economii.

— Să știi c-o să ne critice pentru șorțurile astea.
— Și pe bună dreptate! Tochmai acum, cînd se poartă scurt, ne-am găsit noi să ne facem șorțuri lungi...

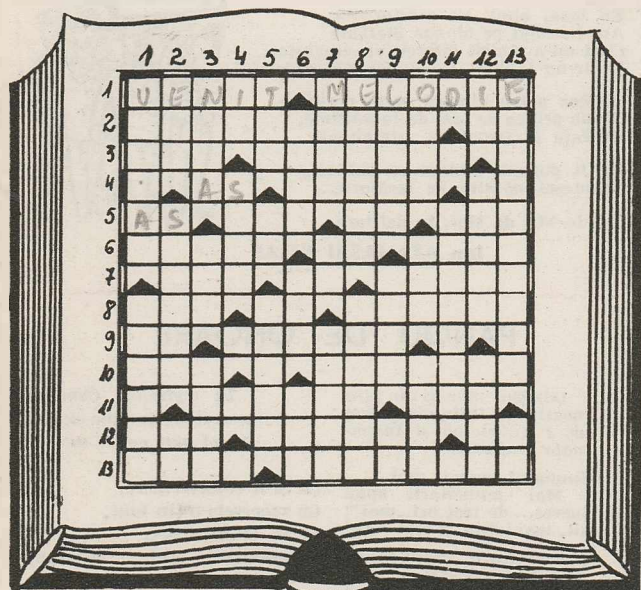
Discuție între giște:

— Oamenii au obiceiul să spună că numai noi gișim toată ziua...
— N-au dreptate, soro! Iată-le, bunăoară, pe Rozalia Mureșanu și Ana Paraschiva, care pe deasupra mai dau și calitate proastă!

PRIMĂVARĂ-N VERS ȘI MELODIE

ORIZONTAL: 1) „Ca o primăvară ai...”, melodie de Eugen Teger — „Primăvara cîntă” de Kabalevski. 2) Scriitoare sovietică, autoarea romanului „Patru primăveri” — Pronume. 3) În tema poeziei „Primăvara rustică” de Demostene Botez — Primăvara în calendar. 4) Campion — Felicitare — Rețetă. 5) Aurel Baranga — Trimite zefiul să îndulcească clima zilelor de primăvară — Notă muzicală — Uzat. 6) „...de primăvară”, poezie de Bacovia — „Primăvara... Praga”, tradițional festi-

val muzical — Autorul versurilor „Un mugure și zece și mii./Și-o plină primăvară./Din somn vrăjmaș te-au dezvrăjit./Să-nvăluie o țară” („Popor, izvor renescător”). 7) Se topește o dată cu apariția primelor raze ale soarelui primăvara — Șase roman — Compozitor român contemporan, autorul „Valsului primăverii”. 8) Numeral german — Conjunție — Dau ordin. 9) Măsură agrară chineză — Poet român, autorul poeziei „Primăvara muncitoare”. 10) Măsură veche — Ventilator de mină.

11) A imita trîlul cîntăreților primăverii — Iar (pop.). 12) „E primăvară... pe strada mea”, melodie de Emanoil Ionescu — Meci în afara campionatului sau a cupei — Cămăși cu alțițe și flori. 13)... Isac, poet ardelean, autorul poeziilor „Florile”, „Plugarul”, „Flori, frumoase flori” — Mișcare, veselie.

VERTICAL: 1) Autorul cîntecului „E iarăși primăvară” — „... de primăvară”, poezie de Aurel Rău din volumul „Focurile sacre”. 2) Nume feminin — Autorul versurilor „Furtuni de primăvară” sau „Cîntec de primăvară” — Posed. 3) Clară și precisă — Animal nordic — Măsură agrară în India (pl.). 4) Celebră marcă sovietică de avioane — Mercurul renașterii vegetale. 5) Diminutiv feminin — Primăvara sînt duse la munte — „... de primăvară”, cîntec de compozitorul sovietic Slonov. 6) „Primăvară tot...”, lied de Hugo Wolf — „... de primăvară”, lied de Schubert — Mamă, odinioară. 7) Cîntec — Intră în aprilie! — A compus muzica filmului sovietic „Voci de primăvară”. 8) Substanță chimică — Cetățenești. 9) Ocoleşti — Lacrima florilor — Acum! 10) Cadră — Volum — Nume feminin. 11) „Era prin mai”, melodie populară românească. 12) Pronume — „Primăvara pe Oder”, de Kazakievici — Fragmente din opera „Primăvara în pădurea vineză” de Leo Ascher. 13) Autorul versurilor: „S-a dus zăpada albă de pe întinsul țării./S-au dus zilele babei și nopțile vegherii./Cîmpia scoate aburi, pe umedul pămînt/Se-nînd cărări uscate de-al primăverii vînt” — La sfîrșitul lunii martie!

CUM SE CALCĂ ANUMITE OBIECTE

Multă vreme mi-am închipuit că știu să calc orice obiect de uz casnic, convinsă că treaba aceasta este destul de simplă. În fond, orice gospodină știe să aștearnă o pătură peste o scîndură, să încalzească fierul și să-l plimbe încoace și încolo peste obiectul ce trebuie netezit. Dar iată că mi-a căzut în mînă o broșură cu sfaturi practice, editată în R.D. Germană, care mi-a demonstrat că treaba aceasta nu e chiar atît de simplă, decît în măsura în care o limităm la anumite lucruri și în care ne mulțumim cu rezultate aproximative.

Lenjeria, de pildă, sau unele obiecte din bumbac sau mătase nu cer altceva, cînd le călcăm, decît ca fierul să nu fie prea încins. Aci lucrurile sînt, desigur, foarte clare. Dar știți oare că toate lucrurile de stofă, după ce sînt călcate, trebuie să rămînă neclintite din acel loc timp de cel puțin zece minute, pînă se răcesc complet?

Știți că, înainte de călcare, stofele nu trebuie curățate de praf decît cu o perie foarte moale, cu care să nu lustruim țesătura sau să dăm altă direcție firisoarelor care-i formează puful acoperitor?

Știți că „genunchii” formați la pantalonii bărbătești, provenind din întinderea și răirea țesăturii, pot fi remediați? Stofa poate fi readusă la normal, într-un asemenea caz, printr-o aburire repetată, care se obține prin

călcare cu un fier foarte încins pe deasupra unei cirpe bine umezite, de cîteva ori.

Știți că pentru a reface cutele unei fuste plisate, acestea trebuie umezite pe dos cu o soluție compusă dintr-o linguriță de oțet și o jumătate lingură de praf de borax?

Știți că țesăturile de mătase vegetală — fie ele chiar sub formă de dantelă — se calcă numai pe dos?

Știți, în sfîrșit, că se calcă și... pantofii? Da, atunci cînd s-au lărgit, li se calcă interiorul cu un fier cald (nu prea încins). Sub efectul căldurii, pielea se strînge, revenindu-și la forma inițială.

În locul cirpei ude, în unele cazuri (voalete, perdele, fileuri sau chiar țesături compacte de culoare închisă) putem folosi hîrtia de ziar.

Broșura cu sfaturi din care citez merge și mai departe la acest capitol, combînd, în general, excesul de călcat la stofele de lînă — care sfîrșesc prin a prinde luciu — și recomandînd în schimb metoda tratării cu aburi.

Pentru aceasta se întinde obiectul mototolit pe o sîrmă în camera de baie, se închid ferestrele și ușa și se dă drumul dușului fierbinte să curgă timp de cîteva minute. Aburii răspîndiți în aer de duș sînt absorbiți de stofa care, fiind lăsată apoi să se zvînte, își revine ca și cînd ar fi fost călcată cu fierul.

JOSIANA

IONEL MARCU — Bacău. Alțoarea pomilor e cunoscută din cele mai vechi timpuri. S-a crezut la un moment dat că procedeul se datorește unei întîmplări petrecute la Roma, acum 2.000 de ani, cînd un cetățean, fixînd din distracție o ramură dintr-un pom pe alt pom, a constatat că aceasta... în loc să se usuce a continuat să se dezvolte. S-a aflat însă mai tîrziu că alțoarea pomilor era practică de unele popoare ale Asiei cu 1.300 de ani înaintea erei noastre. În zilele noastre s-a ajuns — datorită mai ales contribuției științei sovietice și îndeosebi școlii create de savantul Ivan Micurîn — la o mare dezvoltare a acestei practici horticole. Se știe că la stațiunea experimentală din Soci s-a realizat cultivarea a 20 de soiuri de prune și 5 soiuri de pierșici pe aceeași tulpină, precum și așa-numitul „pom-grădina”, în care cresc cele mai variate fructe (și despre care s-a scris, de altfel, în revista noastră).

A. KIRKORIAN — Brăila. Ni se pare foarte curios să nu fi aflat pînă acum de faima coniacului din Armenia. E adevărat că vinul de Armenia, dacă-l compari cu cel din Georgia, e un vin greu, dar tocmai prin aceasta el este foarte indicat pentru fabricarea coniacului de calitate. Există la Erevan o mare fabrică de coniac, care produce în fiecare an peste 50.000 de hectolitri de coniac. În general, coniacul e pus în vinzare după 3, 4 sau 5 ani (numărul stelelor de pe etichetă corespunde anilor de vechime), dar există și coniacuri mai vechi, care se vînd sub numele de „Erevan”, „Dvina” sau „Jubileu”.

IAROSLAVA GAINA — com. Straja, Rădăuți. Nu putem înțelege cum n-ai dat de „Apicola”. Adresele sînt clare: str. Polonă nr. 100, str. Lipsicani nr. 29 sau b-dul N. Bălcescu nr. 20. Recoltarea în condiții ideale a lăptșorului de matcă se face între a doua și a treia zi de stadiu larvar, fiindcă atunci reprezintă maximum de concentrație și cantitate de botci. Doza zilnică pentru cură trebuie să fie de 2%.

adică 2 grame la 100 de grame de miere. Numai prin cîntărire puteți stabili doza zilnică. În orice caz, e mai indicat să vă procurați preparatul de la „Apicola”, acesta fiind trecut prin control medical.

MARCELA RUBTOV — Focșani. Cura de morcovi de 30 de zile este indicată o dată pe an. Dar dacă constatați că vă priște, e bine să continuați a o repeta la 3-4 luni. Între timp, dacă ați făcut-o, credem că vi s-au mai pus la punct și funcțiunile gastro-intestinale, pentru că e indicată și în asemenea tratamente. Încercați, eventual, și ceaiul laxativ care se găsește la magazinele de plante medicinale.

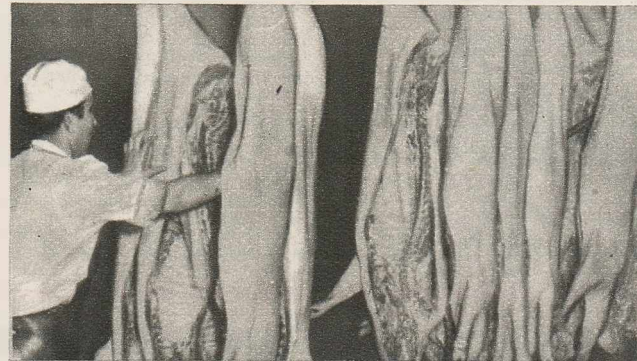
AUGUSTIN BUJA — Medias. Tratamentul cu ulei de măsline se recomandă pe vremea cînd nu

existau alțea medicamente pentru bolile de ficat. În unele cazuri dădea rezultate, în altele nu. Astăzi însă au apărut medicamente speciale pentru asemenea afecțiuni. Cereți medicului să vă prescrie unul din ele, corespunzător caracteristicilor pe care le prezintă boala dumneavoastră. Noi vă recomandăm — în locul uleiului de măsline — brînză de vaci proaspătă. Iar pentru gătit, folosiți uleiul de floarea-soarelui, evitînd însă sururile și rîntășurile.

IOAN JESZENSZKY — Cîmpia Turzii. Dacă nu vă puteți procura substanța aceea, încercați pentru combaterea transpirației miinilor următoarea rețetă:

Balsam de Peru	1 gr;
Acid formic	5 gr;
Clor hidrat	5 gr;
Alcool diluat	100 gr.

LETITIA CORBU — Brăila. Penajul purtat de pieile roșii pe cap nu este o podoabă oarecare, ci semnul distinctiv al războinicilor. Un indian nu putea să se împodobască cu orice pene, ci numai cu acelea ale vulturilor vînați de el. Confectionarea podoabei se făcea în cadrul unei ceremonii în care cei prezenți trebuiau să ateste autenticitatea vînatului. După penele coafurii se putea vedea cît de viteaz e individul respectiv și cît de iscusit la vînațorie. Obiceiul acesta e păstrat și azi în triburile indiene care mai există în America.

În numai 48 de secunde un porc este înjunghiat, opărit, despicat, curățat și trimis în camerele de refrigerare.

ÎN CITEVA SECUNDE

Pentru gurmanzii cu inimă excesiv de miloasă dăm un amănunt: la abatorul din Salonta, viitoarele colțete ori cior-be de potroace ajung pe... lumea cealaltă repede și fără durere. Aci un porc este înjunghiat, opărit, despicat, curățat și trimis în camerele de refrigerare în... 48 secunde, iar o gîscă e tăiată și curățată în numai 12 secunde.

Gradul înalt de mecanizare cu care a fost înzestrat în ultimii ani abatorul „Prodalimint”-ului din Salonta permite în pre-

zent sacrificarea a 600 de porci în opt ore și a 200 găini și 5.000 găște în 16 ore.

Mai complicate sînt operațiile pregătitoare: achiziționarea de porci, de pildă, trebuie făcută cu grijă, deoarece toate animalele care compun un lot — 100 sau 1.000 — trebuie să aibă același strat de grăsime; îndoparea gîștelor și a găinilor, de asemenea, cere o atenție specială, păsările trebuind să capete după jumulare acea culoare galbenă, apetisantă, care face faima oră-tăniilor Salontei.

În cîteva secunde îndemînaticele „gospodine” ale abatorului din Salonta oferă consumatorilor apetisante păsări, gata să fie băgate în oală...

MAIMUȚELE URLĂTOARE

În inima pădurilor ecuatoriale din regiunea Amazonului mișună nenumărate specii de maimuțe, printre care și „maimuțele urlătoare”, al căror gît este înzestrat cu un fel de pungă de rezonanță. De cum se crapă de ziuă, ele încep să zbere în cor: gîiță ca porcul, urlă ca jaguarul cînd se avîntă asupra vîcimei, imită fel de fel de fiare. Toate aceste sunete sinistre își au semnificația lor pentru celelalte viețuitoare ale pădurii, constituind un cifru al întîmplărilor din imediata apropiere.

CITEVA RECOMANDĂRI PENTRU GARDEROBA DE VARĂ

I

Prospețimea celor 20 de ani nu cere nici un fel de artificii sau complicații vestimentare. Ținând seama în special de acest fapt, desenatorii și creatorii de modele au adaptat vârstei respective unele elemente ale modei actuale, realizând creații din cele mai izbutite.

Pentru dimineața, ținuta practică rămâne mai departe justa largă, uni sau imprimată, făcută din poplin, stambă, balonseide, creton etc. Fusta va fi croită din cini sau din bie, spre a avea o mai mare largime. La ea se vor asorta, ținându-se seama de colorit, mai multe bluze. De pildă, dacă fusta este albastră sau bleumarin, la ea se pot purta bluze albe sau bleu. De asemenea, se pot purta bluze de poplin sau de zefir în dungii. Un cordoan lat din material plastic, într-o culoare contrastantă, va completa acest ansamblu. Dacă fusta este imprimată, bluza trebuie să fie albă sau în culoarea dominantă a imprimării (desenul 1).

Din materialul denumit „Fedra”, care se spală și se calcă foarte frumos, puteți face o rochie ce poate fi purtată atât dimineața, la serviciu, cât și după-amiaza, când mergeți după țiguieli. Cu o justă încrețită, având două buzunare mari, rochia poate fi purtată și cu un cordoan de piele (desenul 2).

Tricotajele sînt foarte la modă. Puloverul și jacheta albă din lînă sau bumbac se prețiază la diferite combinații. Puloverul poate fi purtat cu diverse fuste, formînd împreună cu jacheta, un ansamblu căruia i se poate adăuga un fular viu colorat sau măgele multicolore, pentru a-i da o notă veselă. Separat, jacheta poate fi purtată, în zilele mai răcoase, peste orice rochie (desenul 3).

Imprimeurile tinerești, nepretențioase, în tonuri pastelate, din mătase sau material denumit „Covina”, sînt indicate pentru confecționarea unei rochii de după-amiaza, iar pentru seara sau ocazii se vor folosi vaporozsele materiale din nylon (desenul 4).

Costumul din două piese făcut din olavudă, pichel sau balonseide va avea fusta plisată în cute simple sau duble și jacheta fantezi, cu mâneci trei sferturi și nasturi frumoși din metal sau sticlă (desenul 5).

Albul fiind, prin excelență, o culoare de vară, va fi, desigur, preferat pentru sandale și poșeta, care mai pot fi însă și în alte culori ca: bleu, galben, roz, roșu. Pentru dimineața, sandalele cu

toc plat; pentru seara, sandale sau pantofi cu toc înalt de 3-4 cm. Mănușile din nylon dau o notă elegantă rochiei de după-amiaza. Evitați lucrurile încărcate și o ținută prea bătătoare la ochi. Nu uitați că tinerețea nu are nevoie nici de rochii complicate, nici de jerd sau de coafuri extravagante.

ȘTIAȚI CĂ...

...una dintre cele mai interesante plante de pe suprafața pămîntului este bambusul? Acesta se prezintă la început sub aspectul unei ierbi care — recoltată imediat — este folosită de mulți locuitori din regiunile tropicale ale Asiei pentru prepararea de salate, ciorbe și murături foarte gustoase. Dar firava iarbă se transformă cu repeziune în arborele care dă cel mai ușor lemn cunoscut și folosit de om.

...în 24 de ore după ce a răsărit din pămînt, bambusul crește pînă la 35 de centimetri? În 60 de zile el atinge înălțimea de 20-22 metri. Trunchiul lui ajunge în acest scurt interval pînă la grosimea mîinii unui om.

...după 60 de zile, creșterea bambusului încetează iar fibra trunchiului începe să se întărească, să devină lemn? Procesul acesta de întărire a fibrei durează mai mult. Abia după trei ani bambusul poate fi recoltat pentru a fi utilizat în construcții.

...deși este o plantă specifică anumitor regiuni tropicale, bambusul crește în mod natural și în Europa? E vorba de localitatea Pré France din Franța (în apropierea orașului Nîmes), singurul loc din Europa unde crește această plantă și unde există o adevărată pădure de bambuși, care se prezintă ca un fenomen curios al naturii.

...naturaliștii sovietici au reușit să aclimatizeze bambusul și la climă mai aspră, dar au făcut-o prin procedee științifice, astfel că fenomenul nu e întimplător, ca cel din Franța?

...chinezii folosesc astăzi nu numai lemnul, ci și fibra bambusului, care e pe cît de rezistentă, pe atît de maleabilă? Recoltată într-o anumită fază a dezvoltării plantei, fibra dă împletituri foarte durabile.

DIN TAINILE NATURII

TAPIRUL SE NAȘTE... ZEBRĂ

Tapirul este un mamifer care are corpul asemănător cu al porcului, dar al căru-i bot se caracterizează printr-o prelungire în formă de trompă. Animalul acesta trăiește în zonele tropicale ale Americii și Asiei. El se mișcă la fel de bine pe uscat ca și în apă. Singura deosebire între cel din America și cel din Asia este că primul prezintă o culoare gri negricioasă uniformă, în timp ce ultimul are picioarele și partea din față negre, iar în restul corpului, de la piept și pînă la coadă, e alb, fără nici o pată.

Această diferență de culoare este ciudată, dar mai ciudat e faptul că puii acestui animal — atît cei din America cît și cei din Asia, deși la mii de kilometri depărtare — se nasc fără excepție colorați ca zebrele, însă cu verigile dispuse în lungime. Acest colorit se menține, și la unii și la alții, pînă la completa dezvoltare a corpului, cînd se transformă în culoarea părinților respectivi — adică cei din America în gri negricios uniform, iar cei din Asia în alb cu negru.

Cercetătorii presupun că la origine tapirul a fost vîrgat, dar ceea ce-i interesează acum este să afle de ce se produce această diferențiere într-un fel în America și în alt fel în Asia și de ce fenomenul are loc în momentul cînd tapirii au atins plafonul de dezvoltare.

De vorbă cu medicul

MIOPIA

Mioopia este o boală a ochiului, care apare și se dezvoltă în timpul copilăriei — în special la acei care au o predispoziție la destinderea membranelor ochiului. Uneori această predispoziție poate fi ereditară. Diferite ocupații ca broderia sau croitoria favorizează dezvoltarea bolii. Folosirea prelungită a luminii slabe, care necesită apropierea lucrului de ochi, poate fi de asemenea o cauză a apariției miopiei. Cînd copiii respectivi își supun vederea la eforturi prea mari, se produce o alungire a ochiului, din care cauză imaginea, care în mod normal se formează pe retină, în cazul miopiei se formează înaintea acesteia. Pe retină, care are rol de ecran, se creează un cerc în loc de un punct și, deci, imaginea nu va fi conturată precis ci va fi ștearsă, difuză. Miopul, apropiînd sau îndepărtînd de ochi obiectul privit, va găsi la un moment dat un punct de la care îl va vedea clar, imaginea formîndu-se în acest caz chiar pe retină. Acesta se numește punctul remotum și variază în funcție de gradul miopiei.

În miopiile de grad mare, pe lîngă simptomele de mai sus se produce oboseala ochiului, cînd un ochi poate fugi în afară iar celălalt rămîne înecă fixat, și atunci apare vederea dublă. Miopul are cîteodată senzația că vede muște zburătoare. Prin progresarea bolii, globul ocular devine mai lung și mai voluminos. O complicație gravă este aceea cînd se produc hemoragii prin ruperea unor dintre vasele care hrănesc ochiul. Altă complicație este dezlipirea retinei de pe fundul ochiului, fapt care poate duce la pierderea vederii.

În ceea ce privește evoluția bolii, există miopii care rămîn staționare și altele care au un caracter progresiv.

Tratamentul are în vedere corecția cu ochelari pentru depărtare, spre a putea vedea clar, și cu ochelari pentru aproape, spre a evita apropierea prea mare a obiectelor de ochi. Indicațiile pentru aceștia le poate da numai medicul oculist. Există și sticle de contact care se aplică direct pe ochi, dar acestea se folosesc foarte rar și numai pentru miopii exagerate, care depășesc 20 de dioptrii, și în unele cazuri speciale.

Măsurile pentru evitarea imbolnăvirii copiilor trebuie luate în primul rînd în școli. Acestea vor fi: corecția optică a miopiei și lumina perfectă la lucrul de aproape, lumina cea mai bună fiind cea de zi. În cazul luminii artificiale se vor folosi lămpi electrice cu abajur. Pentru a evita evoluția miopiei cînd ea ajunge la 2-3 dioptrii într-un an, se suprimă complet cititul și orice lucru de aproape. La o progresiune lentă a miopiei se admite lucrul de aproape, însă numai la lumină bună și cu ochelari. Copiii e bine să nu fie dați la școală înainte de 7 ani, membranele ochiului neavînd încă la această vîrstă o rezistență suficientă. Iar la apariția vreunor semne de tulburare a vederii, trebuie să ne adresăm îndată medicului oculist.

Colțul fotografului amator

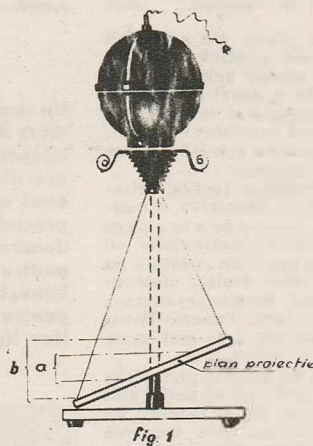
REDRESAREA IMAGINILOR

Deformarea aceasta, pe care ochiul privitorului nu o admite de cele mai multe ori, se corectează în laborator, la mărirea imaginii, prin redresare.

O primă soluție este înclinarea planului de proiectie, ca în desenul 1. Trebuie avut în vedere să se diafragmeze mult, pentru a se asigura claritatea proiectiei pe toată suprafața (desenul 1 — a și b).

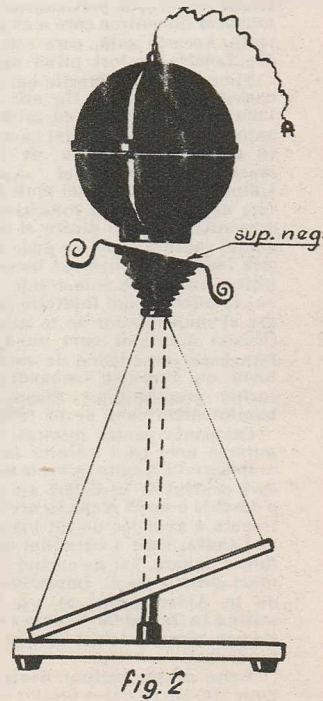
O redresare mai bună se face atunci cînd aparatul de mîrit permite înclinarea suportului negativ, conform desenului 2.

Petru VOINESCU

La fotografierea clădirilor sau a altor subiecte care se compun din linii lungi, verticale, paralele, se obține o deformare: liniile tind să se întilnească mai aproape sau mai departe, în funcție de distanța focală a obiectivului cu care se fotografiază.

În unele cazuri, această deformare imprimă senzația de perspectivă, dar cum obiectivele — normale sau superangulare — exagerează perspectiva, s-ar recomanda folosirea de obiectiv cu distanțe focale mai lungi (tele-obiective). De exemplu, pentru formatul îngust (Leica) distanța focală normală este de f=50mm, deci un teleobiectiv f=85 mm ar fi satisfăcător, dar acesta impune fotografierea de la o depărtare aproape dublă și, în cazul construcțiilor mari care nu au pietre în jur, fotografii este nevoit să rămîna la un obiectiv cu distanța focală normală sau chiar sub normal, superangulară.

FARA EGAL IN ISTORIA ANGLIEI

de John Alick WEST
scriitor englez

„Mișcarea pentru dezarmarea nucleară este o forță de care oamenii politici trebuie să țină seamă”. Remarca aparține ziarului englez „News Chronicle” și a fost făcută pe marginea acțiunilor pentru dezarmarea nucleară, pentru pace, care au luat în ultima vreme o tot mai mare amploare în Anglia, culminând cu impunătorul marș de la Aldermaston la Londra. Acest marș, la care au luat parte zeci de mii de oameni și care a luat sfârșit printr-un impunător miting în Trafalgar Square din Londra, a fost caracterizat ca fără egal în istoria Angliei.

Despre cele mai recente acțiuni ale partizanilor păcii din Anglia relatează și articolul de față, scris special pentru „Flacăra” de scriitorul englez JOHN ALICK WEST.

John Alick West

„Vom avea la dispoziție patru minute pentru preînțimpinerea unui atac cu rachete nucleare”. Cu aceste cuvinte guvernul britanic își justifică intenția de a instala pe coasta de nord-est a Angliei o enormă stație radar, a cărei construcție va necesita aproape două milioane lire. Iar când aceste milioane vor fi cheltuite, uriașa instalație nu va fi capabilă — așa cum a declarat savantul englez Lovell — să facă vreo deosebire între o rachetă și un meteorit. Și presupunând

chiar că s-ar putea face această deosebire, crede oare guvernul că ne-ar putea folosi la ceva cele patru minute? Unii sînt lunatici și îi consideră pe toți ceilalți proști!

Pretutindeni oamenii încep să înțeleagă tot mai limpede că nu pot trăi cu adevărat în siguranță decît în condiții de pace. În contradicție cu această năzuință a maselor largi, cercurile oficiale se afundă în mlaștina cursei înarmărilor. Și astfel, cînd ne sînt absolut necesare noi școli și universități, fără de care nu putem avea buni oameni de știință și tehnicieni care să ducă poporul nostru la noi progrese — cînd avem nevoie de noi spitale și cînd celor în vîrstă ar trebui în mod imperios să li se majoreze actualele pensii mizere, cînd calea ferată trebuie modernizată și trebuie construite noi drumuri — sînt irosite anual mai mult de 600 milioane de lire pentru pregătiri militare, iar cel mai modern laborator biochimic din Anglia este cel folosit pentru cercetări în vederea... unui război bacteriologic.

Englezi din cele mai diferite pături ale societății sînt tot mai revoltați de această politică oarbă și barbară. Cum ar putea oare un om de bună credință din Anglia să aprobe de exemplu o astfel de acțiune ca punerea la dispoziția Bundeswehrului revanșard a insulei engleze South Uist (grupul insulelor Hebride), pentru a fi folosită ca poligon pentru experimentarea proiectilelor teleghidate vest-germane?

Protestul maselor largi ale populației insulei britanice împotriva politicii războinice, împotriva reînarmării revanșardilor vest-germani, cererea de a se ajunge la un acord cu privire la încetarea experiențelor cu armele nucleare și la dezarmarea generală și totală au fost exprimate răspicat în cursul mai multor demonstrații recente ale partizanilor păcii. Printre acestea s-a numărat întrunirea care a avut loc la St. Pancras Town Hall. Această sală, care este una din cele mai mari din Londra, a fost plină pînă la refuz.

Și-au spus aci părerile oameni de diferite profesii și convingeri politice. Un miner, membru al partidului laburist, a subliniat că minerii nu pot fi înșelați cu balivernele propagandei antisovietice, care încearcă să camufleze politica de înarmare. Un tehnician, membru al asociației „Amalgamated Engineering Union”, a arătat că mai mult de două milioane și jumătate de oameni sînt folosiți în armată și în fabricile de armament. Unora dintre ei le era teamă că încetarea cursei înarmărilor i-ar duce la șomaj. Astăzi oamenii știu însă că destinderea încordării ar duce la îmbunătățirea relațiilor comerciale Est-Vest, ceea ce ar face ca, implicit, toate fabricile să aibă de lucru. Un delegat al muncitorilor de la uzinele Ford din Dagenham (Essex) a relatat cum au demonstrat muncitorii în fața bazei americane de rachete de la Weatherfield, unde au înmînat comandantului bazei o moștune cerînd președintelui Eisenhower lichidarea tuturor bazelor americane de pe teritorii străine.

Campania pentru dezarmarea nucleară, pentru asigurarea unei păci trainice în lume, ia o tot mai mare amploare în Anglia. Marele marș din 1958 de la Londra spre centrul de cercetări nucleare de la Aldermaston a deschis o nouă etapă în această campanie. Primăvara trecută a avut loc un alt mare marș de la Aldermaston la Londra, care a culminat cu o mare adunare în Trafalgar Square. Iar de curînd a avut loc cel de-al treilea marș pentru pace, împotriva armei nucleare. Pornit de la Aldermaston el s-a încheiat printr-un uriaș miting în Trafalgar Square din Londra, la care au participat, alături de cel 40.000 mărșăluitoari, alți 60.000 londonezi.

Toate aceste acțiuni dovedesc că nimeni nu poate pune stavilă în calea ideilor dezarmării, în calea păcii.

„SPUNEM NU RĂZBOIULUI! PENSII, NU BOMBE!”. Aceste lozinci purtate de demonstranți vorbesc de la sine despre năzuința oamenilor simțitori din Anglia.

În cadrul campaniei pentru dezarmarea nucleară a fost organizat și un marș al tineretului, care a străbătut Anglia de la o coastă la cealaltă.

Un aspect de la tradiționalul marș Aldermaston-Londra al adepților dezarmării nucleare din Anglia, care a avut anul acesta o amploare fără precedent. Zecile de mii de demonstranți au manifestat pentru încetarea cursei nebunești a înarmării nucleare, pentru viață, pentru un viitor lipsit de coșmarul războiului.

Opinia publică engleză condamnă ieșirile fasciste, precum și politica de sprîjinire a înarmării atomice a Germaniei occidentale. „NU ARME NUCLEARE PENTRU GERMANIA!”... „NU, ANTI-SEMITISMULUI!”... scrie pe pancartele purtate de numeroși londonezi în timpul unei recente demonstrații

REFACEREA

de Al. MIRODAN

uminică seara, o dată cu disputarea ultimului meci de handbal în 7, a luat sfârșit rneul dotat cu „Cupa orașului București”. Confirmând forma lor bună, echipele minină și masculină ale orașului București au reușit să termine turneul pe primul c, câștigând cupa pusă în joc. Fotografia noastră, care îl surprinde pe Gh. Bădulescu tr-o poziție favorabilă de „șut”, a fost luată duminică seara, fiind reprezentanții noștri au învins la scor (21-12) reductabila echipă H.C. Copenhaga.

↑ Evoluția echipei de hochei pe gheață „Spartak”-Brno a fost așteptată cu interes de publicul bucureștean. În fotografie: o fază din întâlnirea ce a susținut-o cu echipa „Știința”-Cluj, de care a dispus cu scorul de 3-2.

Iubitorii sportului cu mănuși nu se pot plinge de începutul acestui an. Luna ianuarie a fost bogată în competiții pugilistice. Iată un aspect din timpul primei gale, rezervate categoriei mijlocie-mică; pe ring V. Bădea și A. Moise.

Fotografii de Dan BÎRLĂDEANU

Începuse meciul de câteva clipe și oaspeții conduceau cu unul, două sau patru puncte.

Trecuseră câteva minute sau zeci și handbaliștii sau jucătorii de baschet pierdeau, pierdeau...

Venise minutul X.

Era minutul când echipele noastre păreau înfrinte, când avantajul oaspeților se arăta hotărîtor, când „în mod normal”, jucătorii „căzuți la pămînt” nu mai puteau reface terenul sau timpul pierdut. Situație simplă și adînc omenească: a te reface e mai dificil (dar parcă mai prost) decît a face, pentru că înseamnă a te ridica împotriva inerției domoale. E atît de ușor — otravă dulce — să te arunci în somnul înfrîngerii; pentru mulți jucători abdicarea are gust. E dificil să te refaci; pentru a evita deraparea mașinii pe lunecus, îți trebuie nu numai forță ci, mai înfîl o atitudine, credința adîncă în posibilitatea redresării. Sursa eșecului se află în noi, soluția reparatorie tot acolo. Dacă baschetbaliștii sau handbaliștii noștri au pierdut puncte grele pînă în minutul X, explicația e dată de jocul respectivilor, nu de elemente „obiective”; dacă pe urmă ei și-au revenit, cauza trebuie căutată în același loc, deoarece adversarul nu și-a modificat cu nimic comportarea, adică n-a oferit partenerului condiții... mai „favorabile” de luptă.

De ce vorbim despre lucrurile acestea? Pentru că în ultimele sîmbete și duminici, în sala Floreasca, baschetbaliștii sau jucătorii de handbal au făcut mai mult decît să obțină victorii: ei și-au înfrînt înfrîngerea. A fost o victorie adînc semnificativă pentru mentalitatea sportivilor noștri cărora (mai ales în fotbal, nu-i așa?) li s-au reproșat de atîtea ori „căderile”...

Începuse, de câteva clipe, meciul și oaspeții conduceau cu unul, două sau patru puncte.

Mai trecuseră câteva minute sau zeci și handbaliștii sau jucătorii de baschet pierdeau, pierdeau...

Venise minutul X.

Erau momente când echipele noastre păreau înfrinte, când avantajul oaspeților se arăta hotărîtor, când „în mod normal” publicul nu mai putea găsi resurse de prețuire și încredere în „cei ce au căzut”, în cei ce au adus dezamăgirea. Situație simplă și adînc comună pe stadioane. E atît de comod și la îndemînă să-ți abandonezi favoritul, lepădîndu-te (ca și cum ai fi asistat la o cădere de măști) de prețuire și statornică încredere. E atît de comod să te arunci în valurile calde ale „decepției”, ale imputărilor, ale „criticilor”, descărcîndu-ți amarul prin huo și fluierături. E atît de facil și — deci — lamentabil și — deci — mizer să renegi la ora 5, flința adorată la 4 și un sfert.

...Dar publicul nostru și-a revenit, găsind în sine resursele iubirii și solidarității.

De ce vorbim despre lucrurile acestea? Pentru că de câteva duminici încoace, în sala Floreasca, publicul a făcut mai mult decît să se afle alături de învingători, a fost, în minutul X (minutul greu) alături de temporarul „învis”.

A fost o victorie adînc semnificativă pentru atitudinea spectatorilor noștri, cărora (mai ales în fotbal, nu-i așa?) li s-au reproșat de atîtea ori „căderile”...

ISC

PREDEAL
B-DUL PREZIDIULUI 76
TELEFON 102-145-221

Vă oferă

În sectoarele:

PREDEAL, TIMIȘUL DE SUS, BRAN, PÎRIUL RECE și POIANA STALIN

Pentru un concediu plăcut vă stau la dispoziție cluburi, case de cultură dotate cu televizoare, aparate de radio, biblioteci etc.

Petrecînd concediul în vilele noastre veți putea participa și la excursiile ce se organizează în punctele de interes turistic, social-istoric și cultural.

PREȚUL 2 LEI

**SĂPTĂMÎNA ACEASTA
PE ECRANE:**

UN NOU FILM ROMÎNESC

„Secretul cifrului“, o reușită producție a Studioului cinematografic „București“, este filmul de debut al regizorului Lucian Bratu și al operatorului Constantin Ciubotaru. Având un conținut profund patriotic, filmul adoptă formula genului „de aventuri“, dar urmărind în același timp cu finețe psihologică caracterele eroilor săi. Acțiunea filmului, care se petrece în condițiile participării armatei române la războiul antihitlerist, este captivantă și se amplifică pe măsură ce întâmplările ne conduc spre finalul realist al înfringerii spionilor fasciști. Din echipa interpreților se desprinde un excelent actor de film: Mihai Mereuță, în rolul lui Tălimbu. Bune compoziții reușesc, de asemenea, Emanoil Petruț și Stamate Popescu. Prima fotografie îi reprezintă pe actorii Geo Maican și Emanoil Petruț într-o scenă din film. În fotografia de jos: Stamate Popescu și Angela Chiuaru.

ÎNȚÎLNIREA TINERETULUI ȘI STUDENȚILOR DIN REGIUNEA BALCANICĂ ȘI A MĂRII ADRIATICE

Bucureștiul găzduiește Întîlnirea tineretului și studenților din țările regiunii Balcanice și Mării Adriatice. Este o întîlnire a generației tinere care vrea să trăiască în pace și bună înțelegere și care năzuiește ca acest colț al lumii să devină o zonă a păcii.

În fotografie: Ansamblul artistic al U.T.M. a pregătit un interesant program de cîntecele și dansurile popoarelor din regiunea Balcanică și a Mării Adriatice. Imaginea mai sus înfățișează un grup de dansatori în costumele naționale ale fiecărui popor reprezentat la întîlnire.

OBIECTIV

● În Occident se vorbește tot mai insistent despre disensiune, ca fiind boala incurabilă de care suferă blocul agresiv N.A.T.O. Deplîngînd soarta tristă a acestei „unități amenințate de destrămare“, ziarul „Libre Belgique“ conchide în culmea deznădejdi: „Doar un miracol poate restabili armonia“.

Cînd ajungi să-ți pui nădejdea în miracole...

● Colonelul Douglas Lindsay, de la Centrul chimic al armatei S.U.A., propovăduiește războiul chimic preventiv. „Argumentul“ invocat de el este acela că Statele Unite ar dispune de un antidot împotriva unei dintr-e bolile grave pe care le-ar provoca, în caz de război, arma chimică. Nu știm cît valorează „leacul“ cu pricina, dar pentru poporul american „argumentul“ acesta este un antidot sigur împotriva visurilor delirante ale lui Lindsay.

● Pastorul francez Jacques Beaumont a văzut cu proprii săi ochi Infernul din lagărele de concentrare create de colonialiști în Algeria. Reîntors în Paris, pastorul descrie în revista „Reforme“ tragedia deținuților, denunțînd faptul că, în așa-zisele centre de regrupare, „în fiecare zi mor copii algerieni“. De foame, de mizerie, din pricina bolilor. Și „pacificarea“ Algeriei continuă...

● Adenauer a împlinit deunăzi 84 de ani. Felicitîndu-l, ministrul său de război, Strauss, l-a numit „părintele Bundeswehrului“. Dar nu a avut dreptate. Bundeswehrul nu-l nici pe departe atît de tînăr cum vrea să-l prezinte firma nouă; nu este decît continuatorul armatei Kaiserului și al Wehrmachtului lui Hitler. Deci Adenauer nu poate fi numit părinte al acestei armate imperiale, ci cel mult nașul ei: i-a dat un nou nume...

● Se întreabă unii: de ce manifestă cercurile conducătoare americane atîta ostilitate furbundă față de noul regim din Cuba? Drept răspuns sînt suficiente două cifre: în timp ce, pe vremea dictaturii lui Batista, investițiile americane în Cuba se ridicau la 5.000.000 dolari, în prezent firmele nord-americane nu mai pot conta decît pe investiții de 300.000 dolari. Cum s-ar zice, un adevărat crah al marelui business.

● Vestii din Grecia, la început de an: reducerea alocațiilor bugetare pentru învățămînt și sănătate, majorarea prețurilor la o serie de produse alimentare și a tarifulor la transporturi, introducerea unor noi impozite etc. Se vede treaba că nu-l ușor să irosești 42 la sută din bugetul statului pe cheltulele militare de dragul N.A.T.O.

● Am reținut, ca foarte actual, următorul citat dintr-un comentariu semnat de Sulzberger, în „New York Times“: „Rusia și-a stabilit superioritatea vădită în cercetarea spațiului cosmic. Statele Unite au rămas atît de mult în urmă, încît nu vom fi în stare să întreprindem o nouă încercare serioasă de a lansa o rachetă în direcția Lunii nici măcar într-un an“. Ce-i drept, e drept, domnule Sulzberger.

● Cu acordul Wall-Street-ului și al magnaților vest-germani, fostul concern Krupp, care a susținut din plin războiul hitlerist, a fost în întregime reconstituit. Pe vremea cînd se găsea în boxa acuzațiilor, criminalul de război Krupp nici nu visa o asemenea întorsătură a lucrurilor. Numai că patronii americani, care l-au scăpat de la streang în 1945 și care-l apără astăzi, nu-l vor mai putea scăpa mîine de ura și mînia popoarelor.

REDAȚIA: București
Plata Școlii. Căsu
Poștală 3507 of. 39. Te
17.60.10, int. 1744.

ABONAMENTE la toa
oficiile poștale din ț
și la factorii poștali
difuzorii voluntari d
întreprinderi și institut

PREȚUL ABONAMENT
TELOR: 3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei; un a
104 lei.

Prezentarea grafică: VI
MUȘĂTESCU

Pranșele color: fotogra
de A. MIHAILOPOI

Tipărită la Combinat
Poligrafic Casa Școlii
„I. V. Stalin“.

ALTFUNUL DIN COREEA DE SUD

Mizeria, foamea, teroarea au umplut cupa răbdării populației sud-coreene. Întreaga Coreea de Sud a fost prinsă de un uriaș val de demonstrații ale populației împotriva odiosului regim lisinmanist. Amploarea protestului vehement a determinat presa și presa occidentală să îl califice drept adevărată răscoală populară. Încercînd să înăbușe mînia poporului, Sin Man a ordonat dezlănțuirea unei sîngeroase terori; a fost instituită starea de asediu, a fost decretată de urgență legea marțială, au fost uciși și răniți peste 1.000 de demonstraționiști. În ciuda cruntelor măsuri de reprimare, valul mîniei populare n-a putut fi stăvilit. Dimpotrivă, a luat o amploare din ce în ce mai mare.

Înspăimîntat și copleșit de revolta populației, Sin Man a ordonat dezlănțuirea unei sîngeroase terori; a fost instituită starea de asediu, a fost decretată de urgență legea marțială, au fost uciși și răniți peste 1.000 de demonstraționiști. În ciuda cruntelor măsuri de reprimare, valul mîniei populare n-a putut fi stăvilit. Dimpotrivă, a luat o amploare din ce în ce mai mare.

1) Spre a-și manifesta mînia împotriva terorii lisinmaniste, demonstrații au incendiat clădirile și numeroase posturi de poliție.

2) Cu baricade de sîrmă ghimpată și jerturi de oameni, poliția încearcă să apere cartierul guvernamental de furia masei.

3) Imagine din orașul Masan, după ciocnirile între demonstrații și poliție.

4) Zece de mii de locuitori din Seul se îndreaptă spre parlament și clădirea ambasadei americane pentru a cere înlăturarea regimului lisinmanist.

REDACȚIA: BUCUREȘTI
PIAȚA ȘCINTEII

Căsuța Poștală: 3507
of. 33, Tel. 17.60.10,
int. 1744

ABONAMENTE:

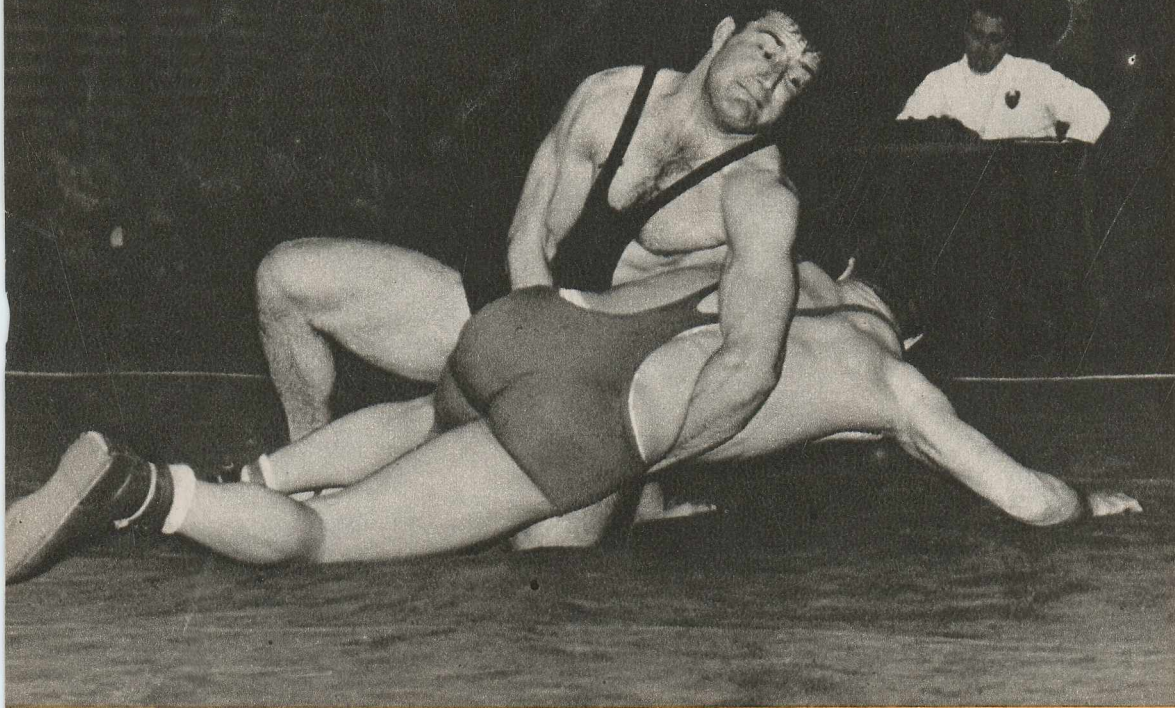
la toate oficiile poștale din țară și la
factorii poștale și difuzorii voluntari din
întreprinderi și instituții.

PREȚUL
ABONAMENTELOR:

3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
un an: 104 lei

ATENȚIUNE, COP

de Al. MIRODAN

Performața excelentă a juniorilor la V reprezintă, dacă nu greșim, cel mai semnificativ fapt al vieții noastre fotbalice din ultimii doi-trei ani. Că în finală tinerii au pierdut în fața maghiarilor cu 1-2 și că, din această pricină, am ocupat locul II în clasamentul turneului iar nu primul loc cum ar fi trebuit (vezi penaltii ratate) cu puțință, iată un amănunt realment ne semnificativ. În fotbal ca și în școală premiul I sau premiul II înseamnă același lucru, esențialul este să fii fruntaș, să ai de calitate. Ori victoria (câștigul) a juniorilor în Austria dovedește că jucătorii noștri de 18 ani sînt — și lucrul acesta trebuie înțeles cu o anumită gravitate — printre cei mai buni din Europa. Poate chiar, dacă e să ținem seama de elogiile specialiștilor străini prezenți la turneu — cei mai buni. Ce înseamnă asta? Ce înseamnă victoria la 18 ani? Este lesne de înțeles că nici experiența deosebită nu poate înlocui nici maturitatea în tactică, ci — ca în orice știință sau artă — talent. Ne amintim astăzi ca și în alți ani bucuroși de succesul juniorilor — în fața unei generații logice excelente — să apreciem munca Federației pe acest teren și să mulțumim antrenorilor Traian Ionescu și Gorgorin și să ne întrebăm, cu un tremur de răspundere, ce se va întâmpla cu talentul nostru de excepție... Profesorul de la conservator trebuie să se ocupe cu grijă exercițiile înzestratului de la început de ce nu l-am privi cu aceiași ochi pe Pireu

★

Oh, dacă toți juniorii ar rămâne juniori! Și, așa cum sînt la 18 ani, cam timizi... în aplicarea schemelor tactice. Și cam cu respect față de antrenor. Și cam cu atenție față de sfatul antrenorului. Și cam cu emoție cînd ies din tunel în fața celor 80 de spectatori. Și, ca la finala din Austria să nu plîngă lacrimi după înfrîngere. Cred că Federația noastră de fotbal, care de altfel într-o ședință de lucru recentă a fost organizată a pus foarte just problema formării tineretului, trebuie să acționeze cu cea mai mare energie în direcția păstrării și dezvoltării talentului și a lacrimilor.

← În ce privește talentul e de prisos, după a se vedea articolele, paragrafele și cuvintele despre Răpănoș și mai stăruim. E simplu: trebuie să muncim mai mult. Devii maestru numai atunci cînd și cîntecul și dansul rămîi ucenic. În ce privește lacrimile este de prisos să mai stăruim. E, asemenea talentului, un lucru simplu. Trebuie să-ți păstrezi talentul la 18 ani, facultatea de a fi sensibil. Trebuie să-ți păstrezi, ca la 18 ani, „teama” (bună cîndă) de judecata publicului. Trebuie să-ți păstrezi, ca la 18 ani, conștiința unei anumite „micimi” a persoanei tale, eventual celor din jur. Trebuie să-ți păstrezi în fața tribunelor care numai ele sînt cu adevărat mari. Trebuie să te simți, ca la 18 ani, adînc și amar lovit cînd ajunge la tine o privire de mîgălire a spectatorului. Și mîhnească, și lacrima lui să-ți aducă plînsul și atunci vei fi un mare fotbalist.

→ Sîmbătă și duminică s-a desfășurat în Capitală întîlnirea triumfătoare de lupte dintre reprezentativele R. P. Romîne, R. S. S. Armeană și R. P. Bulgaria. Reprezentanții noștri i-au învins pe luptătorii din R. S. S. Armeană, dar au fost înfrînguți de cei bulgari. Iată-l în fotografie pe luptătorul bulgar Krali Blimbalov pregătindu-se să „înșurubeze” pe reprezentantul nostru Gh. Popovici. Acțiunea însă nu l-a reușit, partida fiind sfîrșită cu victoria la puncte a luptătorului român.

← Derbiul la rugby dintre formațiile bucureștene C.F.R. - Grivița Roșie și Dinamo s-a terminat cu victoria feroviarilor cu rezultatul de 9-8. În fotografie: în luptă pentru cîștigarea unei „tușe”.

Stadionul Tineretului a cunoscut sîmbătă și duminică o vie animație, datorită concursului athletic organizat de Clubul sportiv școlar din București, la care au luat parte juniori din toată țara. Fotografia prezintă pe E. Pall (C.S. Muncitoresc-Cluj), cîștigătorul seriei a II-a la 1.500 m plat, la o turanță, cu puțin timp înainte de a sosii.

Fotografii de Romulus SCURTU

